

The background is an abstract watercolor painting. It features a central face, possibly a woman's, rendered in soft, blended colors of purple, blue, and white. The eyes are prominent, looking slightly to the right. The overall texture is soft and painterly, with various shades of purple, blue, and white blending together.

איימי הרמון החוקים של מזס

"הוא נפלא, הוא אחר, הוא ימלא אתכן ולא יניח. אנחנו יודעות כי הוא לא הניח לנו..."
הוצאת א(ה)בות

איימי הרמון

החוקים של מוזס

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

איימי הרמון
החוקים של מוזס

Amy Harmon
The Law of Moses

עורכות ראשיות : גלי אבני-גילאור, ורד רווה שמואל
תרגום : עדי שניידר
עריכת תרגום : רון דהן

עיצוב עטיפה : חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד : גרינהויז — הרצליה

Copyright 2014 © by Amy Harmon

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ.

www.ahavot.com

נדפס בישראל, תשע"ח
© 2018 כל הזכויות שמורות

All rights reserved
Printed in Israel 2018

מסת"ב : 978-965-7648-513

מוקדש למרי סוטוריוס, סבתא שלי,
שהייתה שמחה לדעת שנעשיתי סופרת

פרולוג

בכל סיפור, המילים הראשונות הן תמיד הקשות ביותר לכתיבה. זה כמעט כאילו ששליפת המילים מבפנים וכתיבתן, שחור על גבי לבן, מחייבת אותך לראות את כל הדרך שעשית עד לכאן. ברגע שמתחילים, צריך לסיים. אבל איך מסיימים, כאשר ישנם דברים שלעולם לא מגיעים אל סופם? זהו סיפור על אהבה שאין לה סוף... ונדרש לי לא מעט זמן כדי להבין זאת.

אם אספר לכם כבר בהתחלה ובגילוי לב שאיבדתי אותו, יהיה לכם קל יותר לשאת זאת. אתם תדעו שזה עומד לבוא, וזה יכאיב לכם. זה יגרום לחזה שלכם להתכווץ בייסורים, ולבטן שלכם להתכווץ בחרדה. אבל אתם תדעו, ואתם תוכלו להתכונן. זו המתנה שאני מעניק לכם. אני לא זכיתי למחוות הנימוס הזאת. אני לא הייתי מוכן.

ואחרי שאיבדתי אותו? ובכן המצב לא השתפר, אלא הוסיף והדרדר. הימים לא נעשו קלים יותר, אלא קשים יותר. החרטה לא הייתה עזה פחות, הצער לא פחות חד. אין-ספור הימים הארוכים שהשתרעו לפניי היו לא פחות קשים. למען האמת — מאז שהחלטתי שזה כל מה שיש לי — הייתי בשמחה גוזר על עצמי כל גורל אחר. כל דבר חוץ מזה. אבל זה מה שקיבלתי. ולא הייתי מוכן לקראת זה.

אני לא יכול לספר לכם מה הרגשתי אז. מה אני עדיין מרגיש. אני לא מסוגל. מילים מעוררות תחושות זולות ומפיקות צלילים חלולים. הן הופכות את כל מה שאגיד, את כל הרגשות שבתוכי לרומן רומנטי זול, עמוס בביטויים מליציים שנועדו להפיק דמעות של השתתפות בצער ותגובה מיידית. תגובה שכלל איננה קשורה למציאות, אלא לרגש קל לעיכול שתוכלו לשכוח ברגע שתסגרו את הספר. רגש שיגרום לכם למחות את הדמעות מהעיניים ולצחוק צחוק עליו בהכרת תודה על כך שמדובר בסיפור ותו לא. זה הרי לא הסיפור שלכם.

אבל זה לא ככה.

זה הסיפור שלי. ואני לא הייתי מוכן.

חלק ראשון

לפני

I

ג'ורג'יה

הם מצאו את מוזס בתוך סל כביסה במכבסה בשירות עצמי, עטוף במגבת, תינוק שזה עתה נולד ועל סף מוות. אישה שמעה אותו בוכה והרימה אותו, מצמידה אותו לעורה ועוטפת את שניהם במעילה עד שתזעיק עזרה. היא לא ידעה מי אמו או אם בכוונתה לחזור, היא רק ידעה שהוא גוסס, ושם היא לא תיקח אותו לבית חולים בדקות הקרובות, כבר יהיה מאוחר מדי.

הם קראו לו תינוק קראק. אמא שלי סיפרה שתינוק קראק זה כינוי לתינוקות שנולדים מכורים לקוקאין, בגלל שהאמהות שלהם צרכו סמים בזמן ההיריון. בדרך כלל תינוקות קראק קטנים יותר מתינוקות אחרים, בגלל שרובם נולדים בטרם עת לאמהות חולות. הקוקאין משנה את הכימיה של המוח שלהם, והם סובלים מתופעות כמו הפרעת קשב, היפראקטיביות והפרעת שליטה בדחפים. לפעמים הם סובלים מהתקפי אפילפסיה ומהפרעות נפשיות. לפעמים הם סובלים מהזיות ומרגישות יתר. לפי כל ההערכות, מוזס יסבול מחלק מאותן תופעות, ואולי אפילו מכולן.

הם סיפרו את הסיפור שלו בחדשות השעה עשר. זה היה סיפור יוצא מגדר הרגיל, מסמך אנושי מזעזע — תינוק קטן שננטש במכבסה מטונפת בשכונה גרועה בווסט וואלי סיטי. אמא שלי אומרת שהיא זוכרת את הסיפור היטב,

את התמונות מעוררות החמלה של התינוק בבית החולים, נאחז בחייו, צינור הזנה נעוץ בבטנו וכובע כחול קטן לראשו הזעיר. הם מצאו את האם לאחר שלושה ימים. אף אחד לא התכוון למסור את התינוק לידיה ובכל מקרה הדבר לא היה אפשרי. היא מתה. האישה שנטשה את התינוק שלה במכבסה הובאה לבית החולים ללא רוח חיים לאחר שמתה ממנת יתר. אותו בית החולים שבו התינוק שלה נאבק על חייו, קומות ספורות מעליה. מישהו מצא גם אותה, אם כי לא במכבסה.

השותפה לדירה שלה, אשר נעצרה באותו הערב באשמת זנות והחזקת סמים, סיפרה למשטרה את כל מה שידעה על האישה ועל תינוקה הנטוש, בתקווה שימתיקו במעט את עונשה. מניתוח גופתה של האישה עלה כי היא אכן ילדה לא מזמן. בדיקת די-אן-איי הוכיחה כי התינוק אכן שלה. איזה ברנש קטן ובר מזל.

בדיווחי החדשות הוא תואר כ"התינוק בסל", וצוות בית החולים העניק לו את השם מוזס. אך שלא כמו בסיפור התנ"כי, את מוזס התינוק הנטוש לא מצאה בת פרעה. לא גידלו אותו בארמון. לא הייתה לו אחות שהשגיחה עליו מבין שיחי הקנה, התיבה שלו לא נמשתה מנהר הנילוס. אך בכל זאת היו לו כמה קרובי משפחה — אמא סיפרה שכל העיירה געשה וסערה כאשר התגלה כי אמו המנוחה של מוזס התינוק הייתה נערה מקומית וקראו לה ג'ניפר רייט. היא בילתה את חופשות הקיץ עם סבתה שגרה ממש ליד הבית שלנו. הסבתא עדיין גרה באותו המקום. הוריה של ג'ניפר גרו בעיירה סמוכה, וגם כמה מאחיה ומאחיותיה, שלמרות שעברו לגור במקומות אחרים, עדיין היו מוקרים בעיירה. אבל אף אחד מהם לא היה מעוניין בתינוק חולה שעתיד היה לסבול מקשת רחבה ומגוונת של בעיות. ג'ניפר רייט שברה את לבם והותירה את משפחתה מותשת ומרוסקת. אמא סיפרה לי שזה מה שקורה בעקבות שימוש בסמים ולכן העובדה שהיא הותירה את משפחתה עם תינוק קראק לא הייתה מפתיעה כל כך. אמא שלי אמרה שכאשר ג'ניפר הייתה צעירה יותר, היא הייתה בסך הכול נערה רגילה. יפה, נחמדה, אפילו חכמה. אך לא חכמה מספיק כדי לשמור מרחק ממת', מקוקאין ומכל שאר הסמים שאליהם היא השתעבדה. דמיינתי את תינוק הקראק, מוזס, עם סדק¹ ארוך לאורך גופו, כאילו הוא נשבר במהלך הלידה. ידעתי שזו לא המשמעות האמיתית של

¹ קראק — גם סדק וגם סוג של סם.

המושג. אך הדימוי הזה נשאר במחשבותיי. אולי העובדה שהוא היה שבור, היא שמשכה אותי אליו מלכתחילה.

אמא סיפרה שכל העיירה עקבה אחרי פרטי הסיפור של התינוק מוזס רייט. הם צפו בכל הדיווחים, העמידו פנים שיש בידיהם מידע פנימי והמציאו פרטים שלא היו ידועים להם, רק כדי שיוכלו להרגיש חשובים. אני מעולם לא הכרתי את מוזס התינוק בגלל שהוא גדל ונעשה פשוט מוזס. הוא הטלטל הלוך ושוב בין בני משפחתה של ג'ניפר רייט, נמסר לידי אח או הורה שנאלצו לסבול אותו למשך זמן מה, עד שגם להם נמאס והם העבירו אותו הלאה לבא בתור. כל זה קרה לפני שנולדתי, ועד שזכיתי לפגוש אותו, אמא כבר סיפרה לי עליו בניסיון לעזור לי "להבין אותו ולהיות נחמדה אליו", והסיפור כבר נחשב להיסטוריה עתיקה ואף אחד לא רצה שום קשר איתו. אנשים אוהבים תינוקות, אפילו תינוקות חולים. אפילו תינוקות קראק. אבל תינוקות גדלים והופכים לילדים. ואף אחד לא ממש רוצה ילדים עם בעיות. ומוזס ללא ספק היה ילד עם בעיות.

עד שפגשתי את מוזס, כבר הספקתי ללמוד הכול על ילדים עם בעיות. ההורים שלי שימשו כהורי אומנה להרבה ילדים כאלה. לאורך כל חיי הם קלטו ילדים לביתנו. היו לי שתי אחיות גדולות ואח גדול שעזבו את הבית לפני שמלאו לי שש.

אפשר לומר שהגעתי לעולם בטעות, וכך קרה שגדלתי יחד עם ילדים שלא היו אחיי או אחיותיי, והם נכנסו ויצאו מהחיים שלי לסירוגין, כמו בדלת מסתובבת.

אולי זו הסיבה שההורים שלי וקת'לין רייט, סבתה של ג'ניפר רייט וסבתא רבתא של מוזס, ישבו לנהל כמה שיחות אודות מוזס סביב השולחן במטבח שלנו. שמעתי פרטים רבים שכנראה לא הייתי אמורה לשמוע, במיוחד במהלך הקיץ ההוא.

האישה הזקנה החליטה לקחה אליה את מוזס לתמיד. בעוד חודש ימלאו לו שמונה עשרה וכל השאר רק שמחו להיפטר ממנו. עוד כשהיה ילד קטן נהג להעביר אצלה את כל חופשת הקיץ. היא הייתה בטוחה שהם יסתדרו היטב, אם כולם פשוט יתעסקו בעניינים שלהם ויתנו לה לעשות כרצונה. היא לא נראתה מוטרדת מהעובדה שבחודש שבו מוזס יכבה שמונה עשר נרות על העוגה, היא תחגוג את יום הולדתה השמונים.

ידעתי מי הוא וזכרתי אותו מקיץ לקיץ, למרות שמעולם לא ביליתי בחברתו. זו הייתה עיירה קטנה וילדים מבחינים זה בזה. קת'לין רייט נהגה

לקחת אותו איתה לכנסייה בימי ראשון המעטים ששהה בביתה. הוא היה בכיתה שלי בבית הספר של יום ראשון, וכולנו נהנינו לנועץ בו מבטים בזמן שהמורה התאמצה לשכנע אותו להשתתף בשיעור. הוא מעולם לא נענה להפצרותיה. הוא פשוט ישב בשקט בכיסא המתכת המתקפל הקטן שלו, כאילו שבתמורה לכך הוא יקבל הפתעה, עיניו בעלות הצבע המוזר משוטטות אנה ואנה, כפות ידיו מתפתלות בחיקו. בתום השיעור הוא היה רץ במהירות לעבר הדלת, רוחץ באור השמש וממשיך ישר הביתה, בלי לחכות לסבתא רבתא שלו. ניסיתי להתחרות בו, אבל בכל פעם הוא הצליח לקום מהכיסא לפניי ולהקדים אותי אל הדלת. כבר אז רדפתי אחריו.

לפעמים מוזס וסבתא שלו היו יוצאים לרכיבה על אופניים או לטיול רגלי, וכמעט מדי יום היא הייתה גוררת אותו לבריכה בנְפִי, דבר שתמיד עורר את קנאתי. היה לי מזל אם הייתי זוכה לבקר בבריכה יותר מפעמים בודדות במהלך חופשת הקיץ. כאשר הרגשתי צורך עז לשחות, הייתי רוכבת על האופניים שלי לאגם בעמק צייקן קריק. ההורים שלי אסרו עליי לשחות שם, מפני שהמים קרים מאוד, עמוקים וחשוכים — ואפילו מסוכנים, אך העדפתי להסתכן בטביעה מאשר לא לשחות לעולם, ועד כה הצלחתי לא לטבוע.

עם חלוף השנים, וככל שמוזס הלך והתבגר, היו כמה חופשות קיץ שבהן הוא כלל לא ביקר בלבאן. לעתים חלפו שנתיים מאז הפעם האחרונה שלו בלבאן. במשך תקופה ארוכה קתילין ניסתה לגרום לכך שהוא יבוא לגור אצלה לתמיד, אבל בני משפחתה אמרו לה שהיא לא תצליח להתמודד איתו. הם אמרו לה שהוא "רגיש מדי, הפכפך מדי, סוער מדי." אבל ככל הנראה הם היו מותשים, ובסופו של דבר הם נכנעו. מוזס עבר לגור בלבאן.

שנינו עמדנו להתחיל את שנת הלימודים האחרונה שלנו בתיכון. אני הייתי צעירה ביחס לכיתה שלי והוא היה מבוגר בשנה שלמה. שנינו חגגנו ימי הולדת בקיץ — למוזס מלאו שמונה עשרה ב-2 ביולי, ולי מלאו שמונה עשרה ב-28 באוגוסט. אך מוזס לא נראה כמו נער בן שמונה עשרה. במהלך השנתיים שחלפו מאז הפעם האחרונה שראיתי אותו, הוא צמח והתפתח. הוא היה גבוה עם כתפיים רחבות ושרירים חטובים וחסונים שכיסו את גופו הדקיק. עיניו הבהירות, עצמות לחייו הבולטות ולסתו הזוויתית הקנו לו מראה של נסיך מצרי יותר מאשר חבר בכנופיית רחוב, שזו הייתה השמועה הרווחת לגביו.

מוזס נאבק להשלים את מטלות הלימודים והתקשה להתרכז ולשבת בשקט. בני משפחתו טענו שהוא סובל מהתקפי אפילפסיה ומהזיות, שבהם ניסו לשלוט באמצעות תרופות מסוגים שונים. שמעתי את סבתו מספרת לאמי

שלפעמים הוא עלול להיות מצוברח ועצבני, שהוא סובל מקשיי שינה ושלעתים קרובות הוא פשוט מנותק מהמציאות. היא אמרה שהוא נבון מאוד, אפילו מבריק, ושהיא מעולם לא ראתה מישהו שיכול לצייר כמוהו. אך כל התרופות שהם נתנו לו כדי לעזור לו להתרכז ולשבת בשקט בבית הספר, הפכו אותו לאיטי ולכבד ואת האמנות שלו לאפלה ולמפחידה. קת'לין רייט סיפרה לאמי שבכוונתה להפסיק לתת לו טיפול תרופתי.

"הן הופכות אותו לזומבי," שמעתי אותה אומרת. "אני מוכנה להסתכן ולטפל בילד שלא יכול לשבת בשקט ולא מסוגל להפסיק לצייר. בתקופה שלי לא ראו בכך שום דבר פסול."

אני חשבתי שזומבי נשמע מעט בטוח יותר. חרף כל היופי שלו, מוזס רייט נראה מפחיד. עם גופו ההולך ונעשה צר יותר, עטוף עור בגון הארד, ועיניו הצבועות בגוון מוזר, הוא הזכיר לי חתול ביצות. ערמומי, מסוכן, שקט. זומבי לפחות נע באיטיות. חתול ביצות מסתער בכל הכוח. ההימצאות בקרבתו של מוזס רייט הייתה משולה בעיניי להתיידדות עם נמר, והערצתי את האישה הזקנה שהסכימה לקחת אותו אליה. למעשה, היא הייתה אמיצה יותר מכל אדם אחר שהכרתי.

הייתי אחת מבין שלוש נערות בגילי בעיירה כולה, והייתי בודדה לעתים קרובות יותר מכפי שהייתי רוצה, בייחוד מפני שאף אחת מהנערות האחרות לא חלקה עמי את אהבתי לסוסים ולרודיאו. היינו ידידותיות מספיק כדי לומר שלום ולשבת יחד בכנסייה, אך לא ידידותיות מספיק כדי לבלות יחד או להעביר בצוותא את ימי הקיץ המשעממים.

זה היה קיץ חם במיוחד. אני זוכרת זאת היטב. עברנו את אחד מהאביבים הצחיחים ביותר בהיסטוריה של העיירה, והוא גרם לדליקת ענק שפשטה ברחבי המערב כולו.

חקלאים התפללו לגשם, והעצבים הדרוכים והטמפרטורות המרקיעות שחקים גרמו לאנשים להיות נרגזים ולהתקשות בשליטה ביציהם. בנוסף, הייתה גם סדרת היעלמויות בכמה מחוזות במרכז יוטה. כמה נערות נעדרו משני מחוזות, למרות שהועלתה הסברה כי אחת מהן ברחה מהבית עם החבר שלה, ולנערה השנייה כמעט מלאו שמונה עשרה והיא סבלה מקשיים בבית. אנשים הניחו שהן בריאות ושלמות, אך העובדות הן שבעשר או חמש עשרה השנים האחרונות היו כמה מקרים של העלמויות דומות שמעולם לא נפתרו, וכתוצאה מכך ההורים בעיירה נעשו דאגניים ודרוכים יותר, וההורים שלי לא היו יוצאים מן הכלל.

נעשיתי חסרת מנוחה ונרגזת, סהרורית בתוך העור שלי, משתוקקת לסיים את הלימודים ולהתחיל את החיים האמיתיים. התחריתי ברכיבה במירוצי הקפת החביות, ורציתי לקשור את קרון הסוסים למשאית שלי ולנסוע להתחרות בתחרויות רודיאו ברחבי המדינה. רציתי לצאת, בעזרת הכסף שדמיינתי שארוויח בתחרויות הרודיאו, רק אני והסוסים שלי, אל המרחבים הפתוחים, אל החופש. השתוקקתי לכך בכל מאודי. אך בגיל שבע עשרה, בתקופה שבה נערו נעדרות מטרידות את מנוחת התושבים, ההורים שלי לא הרשו לי לצאת לדרכים לבדי, והם לא יכלו להצטרף אליי. הם הבטיחו לי שנמצא פתרון ברגע שאסיים ללמוד וימלאו לי שמונה עשרה. אך סופה של שנת הלימודים נראה רחוק כל כך, וימי הקיץ הנותרים נפרשו לפניי כמדבר צחיח וריק מאדם. הייתי כל כך צמאה למשהו אחר. אולי זו הייתה הסיבה. אולי זו הייתה הסיבה ששקעתי עמוק מדי, עד שהמים הגיעו מעל ראשי. בעצם לא משנה מה הייתה הסיבה, אך כאשר מוזס הגיע ללבאן, הוא היה כמים עבורי — קר, עמוק, בלתי צפוי, ובדומה לאגם הסמוך לעמק, מסוכן, מפני שלעולם אין לדעת מה מסתתר מתחת לפני השטח. ובדיוק כפי שעשיתי כל חיי, קפצתי ראש פנימה למרות שנאסר עליי לעשות זאת. אך בניגוד לפעמים האחרות, הפעם כן טבעתי.

"על מה אתה מסתכל?" שאלתי בחדות, סוף כל סוף מעניקה למוזס את מה ששיערתי שהוא רצה, את תשומת הלב שלי. כל הילדים שההורים שלי לקחו תחת חסותם ספגו תשומת לב בשקיקה, כאילו שהייתה נחוצה להם כאוויר לנשימה. שנאתי את זה. לא את העובדה שהם נזקקו לתשומת לב מההורים שלי, אלא את זה שנדמה שהם היו זקוקים גם לתשומת לבי. לא היה דבר שאהבתי יותר מאשר להיות לבד עם הסוסים שלי. סוסים אינם תלותיים, וכל הסובבים אותי היו תלותיים כל כך שחשבתי שאני עומדת לצאת מדעתי. עכשיו מוזס היה כאן, באסס, מתבונן בי, פולש לזמן שלי עם סאקט ולאקי, הסוסים שלי, שואף את כל החמצן, כפי שעשו כל ילדי האומנה. קת'לין רייט שאלה את ההורים שלי אם מוזס יכול לעבוד מעט בחווה הקטנה שלנו וכך לפרוק מעט ממצבורי האנרגיה החדשים שלו, שהצטברו עקב הפסקת הטיפול התרופתי. היא אמרה שהוא יאכיל את הסוסים, ינכש

עשבים בגינה, יכסח את הדשא, יאכיל את התרנגולות וימלא כל משימה שהם יטילו עליו. זה יעזור למלא את הזמן שלו למשך הקיץ, ואם הכול יעבוד כשורה, גם למשך שנת הלימודים. כל אלה היו מטלות שאני הייתי אמורה לעשות, ושמחתי לקבל עזרה, אם פירוש הדבר שלא אצטרך לעשות אותן בעצמי. אך אבא שלי מצא למוזס מטלות אחרות, ומוזס עבד קשה — קשה כל כך, עד שאבא שלי כבר לא ידע אילו משימות נוספות הוא יכול להטיל עליו. זו תהיה משימה בלתי אפשרית לדאוג לו לתעסוקה למשך כל הקיץ.

מסתבר שאבא שלי כלל את ניקיון האסס ברשימת המטלות, ומוזס נאלץ לערום צרורות של שחת, לטאטא, לגרוף ולסדר את האסס כאחוז טירוף במשך כל הבוקר. לא ידעתי אם אני מעוניינת בנוכחותו או לא, במיוחד כאשר הפסיק פתאום לעבוד ופשוט נעמד, ידי מונחות בצדי גופו, נועץ מבט. אך מוזס לא נעץ בי את מבטו. הוא נעץ אותו מעל לכתף שלי, ועיני החיה הצהבהבות-ירוקות שלו נפערו לרווחה. הוא עמד קפוא במקומו, דבר שמעולם לא ראיתי אותו עושה.

מוזס לא הגיב לשאלה שלי, אך אצבעותיו זזו, מתגמשות ונסגרות, כאילו שהוא מנסה להמריץ את קצב זרימת הדם בגופו. גם אני הייתי עושה כך כאשר הייתי שוכחת את הכפפות שלי ונאלצת לחכות לאוטובוס בכפור. אבל עכשיו חודש יוני והיה חם במידה שאיננה אופיינית לעונה, והתקשיתי להאמין שאצבעותיו קרות.

”מוזס!” צעקתי לעברו, בנסיין להחזיר אותו למציאות. חסר לי רק שהוא יתחיל להתפתל על הרצפה בהתקף עוויתות, ואז אהיה חייבת להנשים אותו מפה לפה, או משהו כזה. המחשבה על הצמדת השפתיים שלי לשפתיו עוררה תחושה מוזרה בבטני. תהיתי אם אוכל להצמיד את שפתיי לשפתיו של מוזס, ולו רק כדי להפיח בו רוח חיים. הוא לא מכוער. שוב הרגשתי את התחושה המוזרה הזאת, תחושה שהתגנבה לקרביים שלי, ושהתקשיתי לתאר אותה כלא נעימה. מוזס כלל וכלל לא היה מכוער. הוא ניחן ביופי מוזר — במראה מיוחד, בייחוד בגלל עיני הזאב המוזרות שלו, והיה עליי להודות ביני לבין עצמי שזה החמיא למוזס. זה נראה מגניב. חבל שהוא סדוק.

ההורים שלי נעזרו בסוסים במסגרת הטיפול שלהם בילדי האומנה. למעשה, הם פיתחו שיטה שזכתה למוניטין עולמי, המבוססת על תקשורת לא מילולית ודברים כאלה, אתם יודעים, כי סוסים לא יכולים לדבר.

זה משהו שההורים שלי נהגו לומר כחלק מנאום המכירות שלהם, בניסיון להצחיק אנשים ולהשרות אווירה נינוחה.

סוסים לא יכולים לדבר, אבל לפעמים גם ילדים לא יכולים לדבר, ותרפיה באמצעות סוסים — שם מפוצץ לתהליך שבו הילדים יוצרים קשר עם סוסים ומקבלים תובנות לגבי עצמם בעקבות ההתבוננות בסוסים — הייתה מקור הפרנסה של ההורים שלי. בנוסף על כך, אבי עבד גם בתור וטרניר, שזה מה שרציתי להיות כשאגדל. הסוסים שלנו היו מאולפים היטב ורגילים לחברת ילדים. הם ידעו לעמוד בדממה כשילד ניגש אליהם ובזמן שהוא עמד לידם. הם היו סבלניים בכל עת ובכל מצב. הם הרשו לאנשים זרים להניח עליהם מושכות, והם אפילו היו מקפלים את שפתיהם כדי לאפשר את הכנסת המתג. ילדים הגיבו אליהם בדרכים שגרמו למבוגרים להשתמש במילים כמו "נס" ו"פריצת דרך" בכל פעם שהילדים חזרו לחיק משפחתם או עברו למקום אחר. במשך השבועיים האחרונים מוזס היה תמיד בסביבה שלי, עובד, מנכש עשבים, אוכל — אלוהים אדירים, כמה שהוא אכל — ובאופן כללי עולה לי על העצבים מפני שהוא היה מלחיץ כל כך. לא הצלחתי לשים את האצבע על הסיבה לכך. הוא פשוט גרם לי להתנהג בעצבנות. הוא לא דיבר אליי, ואני שכנעתי את עצמי שזו הייתה התכונה היחידה שלו שכיפרה על השאר. זה והעיניים השלוות שלו. והשרירים שלו. התכווצתי ברתיעה, סולדת מעצמי מעט. הוא היה מוזר. מה חשבתי לעצמי?

"יצא לך מתישהו לרכוב על סוס?" שאלתי, בניסיון להסיח את דעתי. נדמה שמוזס נאלץ לנתק את עצמו מהחלום בהקיץ שבגללו הוא עמד ונעץ מבט בלא כלום.

לרגע קט עיניו התמקדו בי, אך הוא לא הגיב. אז חזרתי על השאלה. הוא הניד בראשו.

"לא? יצא לך מתישהו לעמוד ליד לסוס?"
הוא שוב הניד בראשו.

"בוא הנה. תתקרב קצת," אמרתי, מחווה בראשי בכיוון הסוס. חשבתי שאולי אצליח לעזור למוזס באמצעות קצת תרפיה באמצעות סוסים, כמו אמא ואבא שלי. התבוננתי בהם בשעת עבודתם. חשבתי שאולי אצליח לעשות את מה שהם עושים. אולי אצליח לתקן את המוח הסדוק שלו.

מוזס נסוג לאחור, כאילו שהוא פוחד. בשבועות שחלפו מאז תחילת עבודתו בחווה, הוא מעולם לא התקרב לבעלי החיים. אפילו לא פעם אחת. הוא פשוט התבונן בהם. הוא התבונן בי. והוא אף פעם לא פצה פה.

"קדימה. סאקט הוא הסוס המדהים ביותר בעולם. לפחות תלטף אותו קצת."

"אני אפחיד אותך", השיב מוזס. שוב נבהלתי. זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי אותו מדבר, וקולו לא היה בעל גווני ביניים כמו של אחי המאומץ בובי ושל כל כך הרבה בנים אחרים, כאילו שהקול מתעכב במדרגות אל המרתף — מדרגות חורקות ולא יציבות — לפני שסוף סוף ימצא את מקומו. קולו של מוזס היה עמוק וחמים ורך כל כך, שהוא דגדג את לבי בעודו חודר לאוזניי.

"לא, אתה לא תפחיד אותי. סאקט לא מתרגש מדבר. שום דבר לא מפחיד אותי או מלחיץ אותי. הוא מסוגל לשבת כאן כל היום וגם לתת לך לחבק אותי, אם אתה רוצה. עכשיו, לאקי, לעומת זאת, עלול לנשוך לך את היד ולבעוט לך בפרצוף. אבל סאקט לעולם לא יעשה דבר כזה."

לאקי היה סוס שאחרי חיזרתי במשך חודשים, סוס שמישהו נתן לאבא שלי בתמורה לשירותים שהיו מעל ומעבר לתקציב שלו. לאבא שלי לא היה פנאי אליו, אז הוא העביר אותי אליי ואמר, "תהיי זהירה."

פרצתי בצחוק. אני אף פעם לא זהירה.

גם הוא פרץ בצחוק, אבל אז הוסיף אזהרה, "אני רציני, ג'ורג'. לא סתם קוראים לברנש הזה לאקי. יתמזל מזלך אם אי פעם הוא ירשה לך לרכוב עליו."

"בעלי חיים לא אוהבים אותי." קולו של מוזס היה רפה כל כך, שלא הייתי בטוחה ששמעתי אותו כהלכה. התנערתי מהמחשבות על לאקי וטפחתי על בן הלוויה הנאמן שלי, הסוס שנמצא איתי מאז למדתי לרכוב.

"סאקט אוהב את כולם."

"הוא לא יאהב אותי. או שאולי זה לא בגללי. אולי זה בגללם."

סקרתי במבטי את הסביבה, מבולבלת. חוץ ממני, מסאקט וממוזס, לא הייתה באסס נפש חיה. "על מי אתה מדבר?" שאלתי. "רק אנחנו פה, בן אדם."

מוזס לא ענה.

אז נעצתי בו מבט, ממתינה, זוקרת את גבותיי בהתרסה. ליטפתי את אפו של סאקט והעברתי את ידי לאורך צווארו. סאקט לא הניף עפעף.

"רואה? הוא עומד כמו פסל. הוא פשוט סופג את האהבה. קדימה."

מוזס פסע צעד לפנים, הרים את ידו בהיסוס והושיט אותה בכיוון סאקט. סאקט צהל בעצבנות.

מוזס שמת מייד את ידו ונסוג לאחור.

פרצתי בצחוק. "מה לעזאזל?"

אולי הייתי צריכה להקשיב למוזס, כאשר הוא אמר שבעלי חיים לא אוהבים אותו. אבל לא הקשבתי לו. אני מניחה שלא רציתי להאמין לו. וזו לא תהיה הפעם האחרונה.

"אתה לא מתכוון להשתפן, נכון?" התגריתי בו. "תיגע בו. הוא לא יפגע בך."

מוזס הישיר אליי את עיניו הזהובות-ירוקות, שקל את דבריי ואז הושיט את ידו בשנית, פוסע צעד נוסף בעודו מותח את אצבעותיו קדימה. ואז סאקט נעמד על רגליו האחוריות, כאילו שהוא בילה זמן רב מדי בחברתו של לאקי. ההתנהגות הזאת לא הייתה אופיינית כלל לסוס שהכרתי כל חי, הסוס שלא התפרע אפילו פעם אחת במשך כל השנים שהרעפתי עליו אהבה. לא הייתה לי הזדמנות לצרוח או לצעוק או אפילו להושיט יד לעבר האפסר שלו. במקום זאת, ספגתי חבטת פרסה היישר למצח, ונפלתי לאדמה כמו שק קמח.

דם עקצץ בעיניי כאשר פקחתי אותן ונשאתי את מבטי לעבר קורות הרעפים של האסם הישן. שכבתי על הגב והראש שלי כאב כאילו שזה עתה ספגתי בעיטה בראש מסוס — ולפתע נפל לי האסימון והבנתי שבאמת קיבלתי בעיטה בראש מסוס. סאקט בעט לי בראש. עוצמת התדהמה שלי כמעט גברה על עוצמת הכאב שחווייתי.

"ג'ורג'יה?"

התאמצתי למקד את מבטי המטושטש בפנים שלפתע הגיחו במעורפל מעל ראשי, חוסמות מעיניי את קרני האור המצטלבות, ואת גרגרי האבק המרצדים באור השמש המפוספס החודר מבעד לסדקים בקירות. מוזס החזיק את ראשי בחיקו, מצמיד את חולצתו למצח שלי. אפילו בעודי שרויה בערפול חושים, הצלחתי בכל זאת להבחין בכתפיו ובחזהו החשופים, והרגשתי במגע העור החלק של בטנו לעומת הלחי שלי.

"אני צריך להזעיק עזרה, בסדר?" הוא התחיל לשנות תנוחה, מניח את ראשי על הרצפה, בעודו ממשיך להצמיד את חולצתו למצח המדמם שלי. התאמצתי לא להביט בכמות הדם שהכתימה את החולצה.

"לא! רגע! איפה סאקט?" שאלתי, בעודי מנסה להזדקף. מוזס דחק אותי בחזרה אל הרצפה והביט בכיוון הדלת, כאילו שאין לו מושג מה עליו לעשות. "הוא... ברח," ענה באיטיות.

נזכרתי שסאקט לא היה קשור. מעולם לא נאלצתי לרסן אותו בעבר. לא הצלחתי להעלות בדעתי מה גרם לסוס שלי להשתולל ולברוח מהאסם

בסערה. העיניים שלי שוב התבייתו על מוזס.

"עד כמה המצב חמור?" ניסיתי להישמע כמו קלינט איסטווד או מישהו שיכול להתמודד עם פציעה חמורה בראש ועדיין לשמור על קור רוח. אבל הקול שלי רעד מעט.

מוזס בלע רוק מתוך השתתפות בצער, פיקת הגרוגרת שלו עולה ויורדת לאורך צווארו הכהה. גם הידיים שלו רעדו. הוא היה נסער לא פחות ממני. היה קל לראות זאת.

"אני לא יודע. הפצע לא גדול. אבל יורד לך הרבה דם."

"בעלי חיים באמת לא אוהבים אותך, אה?" לחשתי.

מוזס לא העמיד פנים שהוא לא מבין. הוא הניד בראשו. "אני מלחיץ אותם. את כל בעלי החיים. לא רק את סאקט."

גם אותי הוא הלחיץ. אבל במובן חיובי. לחוצה באופן שריתק אותי. ולמרות שהראש שלי הלם בחוזקה ודם גלש לעיניי, רציתי שהוא יישאר. רציתי שהוא יגלה לי את כל הסודות שלו.

מוזס קם על רגליו וכאילו שהרגיש את השינוי שחל בי ולא קיבל אותו בברכה, פתח בריצה, משאיר אותי עם חולצתו הצמודה למצחי וסקרנות שאינה יודעת שובע לגבי הנער החדש בעיירה. הוא חזר במהרה, אמי דוהרת בעקבותיו, סבתו של מוזס ממהרת מאחוריהם. חרדה ניכרה בפניה וגם בפניה של אמי, ומראה פניהן החרדות גרם לי לתהות אם הפצע חמור מכפי שחשבתי. חוויתי הבזק של יוהרה נשית. חוויה חדשה מבחינתי. האם תהיה לי צלקת גדולה שתכסה את המצח שלי? לפני שבוע הייתי חושבת שזה מגניב. אך לפתע כבר לא רציתי צלקת. רציתי שמוזס יחשוב שאני יפה.

הוא עמד מאחור, הרחק מאחור, מניח למבוגרים להקים מהומה רבה על לא דבר. לאחר שנקבע כי ככל הנראה אצליח לשרוד גם בלי ביקור יקר בחדר המיון, ולאחר שהדביקו לי על המצח כמה פלסטרי פרפר כדי לכסות את הפצע העמוק, מוזס חמק בלי שנבחין בו. תרפיה באמצעות סוסים אמנם לא תרפא את הסדקים במוזס רייט, אך הבטחתי לעצמי שאצליח לחדור מבעד לסדקים האלה, גם אם זה יהיה הדבר האחרון שאעשה.

זה עתה הפך הקיץ ליער גשם.

II

ג'ורג'יה

כשבוע לאחר שמוזס הבהיל את הסוס שלי וקיבלתי בעיטה בראש, אבא ואני גילינו שאחד מקירות האסם שלנו מכוסה בציור. מתישהו במהלך הלילה מישהו צייר ציור מציאותי להפליא של השמש השוקעת מעל לגבעות המערביות של לבאן. כנגד רקע בגוון ורדרד ניצב סוס שנראה כמו סאקט, ראשו מוטה מעט, ועליו יושב בנינוחות רוכב. הרוכב הוצג מהצד והשמש הנמוגה הותירה אותו בצללים, אך הוא נראה מוכר. אבא שלי נעץ מבט ממושך בציור, ניצוץ של כיסופים בעיניו. חשבתי שהוא יכעס על כך שמישהו השתמש בקיר האסם בתור משטח ציור... משהו ששיערתי שכנופיות עושות בערים הגדולות. אך אלה לא היו סמלים גיאומטריים של כנופיות או אותיות מסוגננות בצבעים עזים. זה היה די מגניב. זה היה משהו שהייתם משלמים בעדו כסף. והרבה.

"הוא מזכיר את אבא שלי," לחש אבי.

"והסוס נראה כמו סאקט," הוספתי, לא מסוגלת להסב את מבטי מהציור.

"לסבא שפרד היה סוס בשם הונדו, הסבא רבא של סאקט. את זוכרת?"
"לא."

"כן. אני מניח שהיית קטנה מדי. הונדו היה סוס טוב. סבא אהב אותו כמו

שאת אוהבת את סאקט."

"הראית לו תמונה?" שאלתי.

"למי?" שאל אבא בעודו מסתובב אליי במבט מופתע.

"מוזס. הוא עשה את זה, לא? שמעתי את גברת רייט מספרת לאמא

שמוזס נשלח לבית כלא לבני נוער בגלל ונדליזם או השחתת רכוש או משהו כזה. הוא אוהב לצייר, מסתבר. גברת רייט אמרה שמדובר בדחף בלתי נשלט. איו לי מושג מה זה אומר. חשבתי שפשוט החלטת לתת לו עוד קצת עבודה." "אה. לא. לא ביקשתי ממנו לצייר על האסס. אבל זה מוצא חן בעיניי." "גם בעיניי," הסכמתי מכל הלב.

"אם הוא עשה את זה, ואין לי מושג מי עוד היה יכול לעשות את זה, יש לו כישרון רציני. ובכל זאת, מוזס לא יכול לצייר כל מה שמתחשק לו בכל מקום שמתחשק לו. לפני שנסיק לשים לב, יהיה לנו ציור קיר של אלביס על הגראז'."

"אמא תהיה מאושרת."

אבא שלי צחק בעקבות ההערה העוקצנית שלי, אך הוא לא התלוצץ. עוד באותו ערב הוא הכריז שבכוונתו לקפוץ לביקור אצל מוזס וקת'לין רייט, והתחננתי בפניו שירשה לי להצטרף. "אני רוצה לדבר עם מוזס," אמרתי.

"אני לא רוצה להביך אותו, ג'ורג'. והנוכחות שלך בזמן שאני נוזף בו ללא ספק תביך אותו. זו שיחה שיש לנהל בפרטיות. אני בסך הכול רוצה שהוא יידע שהוא לא יכול לעשות דברים כאלה, לא משנה עד כמה הוא מוכשר." "אני רוצה שמוזס יצייר משהו על קיר חדר השינה שלי. יש לי קצת כסף שחסכתי ואני אשלם לו. אז אתה תגיד לו שהוא לא יכול לצייר במקום שמתחשק לו, ואז אני אספק לו מקום שבו הוא יוכל לצייר. זה בסדר מבחינתך?"

"מה את מתכוונת לבקש ממנו לצייר?"

"אתה זוכר את הסיפור שהיית מספר לי כשהייתי קטנה? הסיפור על העיוור הזקן שמדי ערב, עם שקיעת השמש, היה הופך לסוס, ועם זריחת השמש היה הופך בחזרה לאדם?"

"כן. זה סיפור ישן שאבא שלי היה מספר לי."

"אני כל הזמן חושבת עליו. אני רוצה את הסיפור על הקיר שלי — או לפחות את הסוס הלבן הרץ לתוך העננים."

"תבקשי רשות מאמא שלך. אם זה בסדר מבחינתה, זה בסדר מבחינתי." נאנחתי בכבדות. את אמא יהיה קשה יותר לשכנע. "זה בסך הכול צבע," רטנתי.

למרבה ההפתעה לאמא לא הייתה שום בעיה עם הצבע, אך היא הוטרדה מעט מנוכחותו של מוזס בחדרי.

"הוא מלחיץ, ג'ורג'י. הוא קצת מפחיד אותי. למען האמת, אני לא בטוחה מה אני חושבת על האפשרות שתהיו ידידים. אני יודעת שזה לא נדיב מאוד מצדי. אבל את הבת שלי, ותמיד נמשכת לסכנה, כמו פרפר לאש."

"הוא בסך הכול יצייר, אמא. ואני לא אלבש חלוק תחרה בזמן שהוא מצייר. אני חושבת שאהיה בטוחה." קרצתי לעברה.

אמא שלי חבטה לי בישבן ונכנעה בעודה פורצת בצחוק מתגלגל. למען האמת, זה היה חכם מצדה של אמא להזהיר אותי. היא צדקה. הוא ריתק אותי כפי שלא הייתי מרותקת מעולם, ולא ראיתי את זה מתפוגג ונעלם בזמן הקרוב.

וכך אני ואבא יצאנו לדרכנו והתדפקנו על הדלת האחורית של קת'לין רייט מעט לאחר שקיעת השמש. מוזס ישב לשולחן במטבח ואכל את קערת דגני הבוקר הגדולה ביותר שראיתי בחיי, וסבתו ישבה מולו, מקלפת תפוח עץ לסרט אדום ארוך ומסתלסל. תהיתי כמה תפוחים היא קילפה במהלך שמונים שנות חייה כדי לרכוש את המיומנות הזאת.

"אני לעולם לא אצייר על הרכוש שלך שוב," אמר מוזס בכנות לאחר שאבי אמר לו בעדינות שלא מקובל עליו שיציירו על הרכוש שלנו ללא אישור. קת'לין נראתה מוטרדת מעט, עד שאבי הבטיח לה שהציור יפהפה ושהוא לא רוצה שמוזס ימחק אותו. דבריו הרגיעו אותה, ונדמה שאני הייתי היחידה ששמה לב שמוזס לא הבטיח שלעולם לא יצייר על רכושם של אחרים. רק על שלנו.

"הרוכב שציירת מזכיר מאוד את אבא שלי," הוסיף אבי, כמעט מתוך הרהור נוסף.

"הציור שלך היה מוצא חן בעיניו."

"ניסיתי לצייר אותך," אמר מוזס, עיניו פוגשות לא פוגשות בעיניו של אבי. מסיבה כלשהי הייתי בטוחה שהוא משקר, אך לא ידעתי איזו סיבה יש לו לעשות זאת. האפשרות שהוא השתמש באבי כמקור להשראה הייתה הגיונית הרבה יותר. הרי מן הסתם הוא לא הכיר את סבא שלי.

"האמת, מוזס," התערבתי בשיחה שלהם, "תהיתי אם תוכל לצייר על קיר חדר השינה שלי. אני אשלם לך. נראה שלא את הסכום שמגיע לך, אבל לפחות משהו."

הוא הביט בי ומייד הסב את מבטו. "אני לא יודע אם אני יכול."

סבתו, אבי ואנוכי נעצנו בו מבט, מוכי אלם. ההוכחה המובהקת לכך שהוא יכול כיסתה את קיר האסם שלנו.

"אני צריך... ש... אני צריך... שתהיה לי השראה," הוא סיים את המשפט בקול רפה, הרים את ידיו באוויר כאילו ניסה להרחיק אותי ממנו. "אני לא יכול פשוט לצייר מה שמתחשק לי. זה לא עובד ככה."
"מוזס ישמח לעשות זאת, ג'ורג'יה," קטעה אותו קת'לין בתקיפות ושלחה בנין שלה מבט גוער. "מחר אחר הצהריים הוא יבוא ותספרי לו מה את רוצה שהוא יצייר."
הוא הרחיק ממנו את הקערה הריקה שלו וקם בתנועה חדה ופתאומית. "אני לא יכול לעשות את זה, סבתא." ואז הוא פנה אל אבי. "אני לעולם לא אצייר על הרכוש שלך שוב, אני מבטיח." הוא אמר ופשוט יצא מהחדר.

חלפו שבועיים עד שדרכינו הצטלבו בשנית, והפעם הנסיבות היו אפילו נעימות פחות מאשר בפעם הראשונה. עבור רוב האנשים שגרים פה, יריד היוט במחוז ג'ויצ'ב הוא אירוע גדול יותר מחג המולד. שלושה ימים ושלושה לילות של תהלוכות, קרנבל, וכמובן — הרודיאו. מדי שנה הייתי מונה את הימים שנשארו עד היום המיוחל; האירוע נערך תמיד בסוף השבוע השני של חודש יולי, והוא סימל את נקודת השיא של הקיץ. ואם לא די בכך, השנה העפלתי לתחרות מירוצי החביות. הוריי אמרו שעליי לחכות לסיום הלימודים כדי להצטרף לסבב התחרויות הארצי, אך הם גם אמרו שאוכל להשתתף בכל האירועים ברחבי המדינה שאליהם הצלחתי להעפיל. ניצחתי בתחרות שנערכה בחמישי בערב, והודות לכך השתתפתי בסבב האליפות שנערך בשבת בערב. וגם בתחרות הזאת ניצחתי. זה היה הערב הראשון שלי בתור בוקרת מקצועית, וניצחתי בכל התחרויות.

אחר כך החלטתי להסתובב קצת בקרנבל כדי לחגוג את ההישגים שלי. אבל החברה שלי, היילי, שגרה בנפי, מרחק של כרבע שעה צפונית מלבאן, הייתה עם החבר שלה, טרנס, שאותו לא חיבבתי במיוחד. הוא תמיד היה מבצע מתיחות מרושעות, ובמקום לחבוש כובע של בוקרים, הוא חבש את אחד מאותם כובעים שחובשים נהגי משאיות, שישב גבוה מדי על ראשו.

"אתה חובש אותו ככה מכיוון שרק ככה אתה נראה גבוה יותר מהבנות," אמרתי לו.

"אני לא בקטע של בנות גבוהות," הוא השיב ודחף אותי קלות.

"מעולה, אם כך. מעולם לא שמחתי יותר להיות בת גבוהה."

"אני שמח בשמחתך," הוא אמר.

"בכל מקרה לא הייתי יכולה לצאת איתך, טרנס. כולם היו חושבים שאתה אחי הקטן," הקנטתי אותו, ואז השלכתי את הכובע המטופש שלו לפח האשפה הסמוך, וטפחתי על ראשו המיוזע.

אחר כך הוא לא הפסיק לזרוק לעברי הערות מגעילות, ושמתי לב שהיילי כבר מתפללת שנפסיק לריב. גם ככה הייתי משועממת, אז החלטתי להסתלק משם ולהסתובב לבד, מונעת מרעב ומהצורך בגברים גבוהים יותר. מצאתי את עצמי משוטטת עד שהתרחקתי מהקרנבל והגעתי אל המכלאות הסמוכות שאכלסו את בעלי החיים במהלך שלושת הימים שבהם נערך היריד.

במקום שררה חשיכה ולא הייתה בסביבה נפש חיה, אבל רציתי להעיף מבט מקרוב בשוורים. תמיד רציתי לרכוב על שור, והייתי בטוחה שאצליח בכך. טיפסתי על המדרגה הראשונה בגדר ונצמדתי אליה עד שהגעתי גבוה מספיק כדי להביט למטה, אל התאים המפרידים את האנשים מהחיות. הזירה עדיין הייתה מוארת ואף שהמכלאות חסו בצללים, הצלחתי בקלות להבחין בגבו החסון של השור שעליו רכב קורדל מיצ'אם לפני שעות בודדות. הוא קיבל על הרכיבה ציון של תשעים נקודות. הוא ניצח בתחרות הערב בזכות ביצוע מהסרטים — ברכיים מורמות, עקבים נעוצים, גב מקומר, יד ימין מצביעה אל הרקיע, כאילו שבכוחה של הושטת היד לעבר הכוכבים להפוך אותו לכוכב בעצמו. והערב הוא אכן נעשה כוכב. הקהל צעק. אני צעקתי. וכאשר השור, שזכה לכינוי השטן, הצליח בסופו של דבר להשתחרר מעולו של קורדל, הזמזם כבר נשמע והשור הובס. הזיכרון העלה חיוך על שפתיי ודמיינתי את עצמי במקומו.

מרוצי חביות הם הפעילות היחידה שבה משתתפות בוקרות, והיא מצאה חן בעיניי. אהבתי לדהור לאורך הזירה אל קטע הסיום, ראשי מורכן, ידיי אוחזות ברעמתו של סאקט, כאילו שתפסתי גל ואני מניחה לו להחזיר אותי לחוף. אבל לפעמים תהיתי מה ארגיש כשארכב על רעידת אדמה, ולא סתם על גל. למעלה ולמטה, מצד לצד, מיטלטלת מפה לשם, רועדת, רוכבת על רעידת אדמה.

השטן לא גילה בי שום עניין. וגם לא השוורים האחרים שהצטופפו במכלאה. הגללים היו טריים, וכמוהם גם התבן. שאפתי אוויר, לא מוטרדת מהריח שגרם לאחרים לעקם את אפם בעודם חולפים על פני חיות המשק. לפני שירדתי מהגדר התמהמתי רגע נוסף והתבוננתי בבעלי החיים. השעה

הייתה מאוחרת. הייתי צריכה למצוא את היילי ולהתחיל לזוז הביתה. עצבן אותי שההורים שלי קבעו לי שעת עוצר, ומייד הוצפתי במחשבות על עתיד שבו לא אצטרף לתת דין וחשבון לאף אחד חוץ מעצמי.

לא פחדתי כאשר הדמות המוצלת הגיחה מתוך החשיכה. בכלל לא. מעולם לא הייתה לי סיבה לפחד מבוקר. בוקרים הם האנשים הטובים ביותר בעולם. אם תלכו לכל רודיאן, בכל מקום בארצות הברית, תרגישו כאילו שהגברים והנשים שמשותפים בתחרות יכולים להציל את היקום בכוחות עצמם. לא מפני שהם האנשים החכמים, העשירים או היפים ביותר בעולם. אלא מפני שהם טובים. הם אוהבים זה את זה. הם אוהבים את ארצם.

הם אוהבים את משפחותיהם. הם שרים את ההמנון הלאומי, והם עושים זאת מכל הלב. הם מסירים את הכובע עם הרמת הדגל אל על. הם חיים ואוהבים במסירות. אז לא. לא הייתי לחוצה. לא הייתי לחוצה עד שהפנים שלי הוטחו לאדמה שלא מזמן נהפכה על ידי פרסות ונעליים של גברים ושל בהמות.

לרגע הוכיתי בהלם, רגע שהספיק לקשירת כפות ידי מאחורי גבי, כאילו שהייתי עגל ברודיאן. האיש הזה ידע כיצד לקשור ולשחרר. קימרתי את גבי וניסיתי לצעוק. בלעתי כמות הגונה של בוך בתיבול צואה וידעתי שאני שקועה עמוק בחרא. קלטתי את משחק המילים אפילו בשעה שהרגשתי כפות ידיים מונחות על חגורת המותניים של הגיינס שלי. ואז התחלתי להתעצבן באמת. ההלם התחלף בזעם ברגע שהרגשתי את כפות ידיו מונחות במקום שבו הן לא אמורות להיות. התרוממתי והטחתי את קודקוד ראשי בפניו. הוא קילל ותחב את אפי בחזרה לתוך הבוץ, ואז כפת את עקביי לכפות ידיי לפני שהפך אותי. זו הייתה תנוחה בלתי אפשרית. רגליי זזו ורועותיי כפופים תחת גופי, כל כובד משקלי מונח על ראשי ועל צווארי. השרירים הארבע-ראשיים שלי זעקו בשעה שהוא הטיח בוך בעיניי והצמיד את כפות ידיו אל פניי בזמן שעניי המסומאות והמלאות בחלקיקי אבנים נעשו פראיות. אפי היה גדוש בבוץ, וכפות ידיו סתמו את הפה שלי ומנעו ממני לנשום. התנשפתי והתפתלתי וניסיתי לנשוק את אצבעותיו. הכאב בריאותי היה גרוע יותר מהפחד שלי, וחשבתי שאני עומדת למות. הוא פלט נהמה, העמיס אותי על הכתף שלו והסתובב, כאילו שבכוונתו לפתוח בריצה. ואז הוא קפא במקומו, שבוי בחוסר החלטיות, בשעה שדלת מכונית נטרקה בקרבת מקום ומישהו קרא בשמי.

הוא שמט אותי אל האדמה. ממש ככה. ואז הוא נעלם. חשבתי ששמעתי אותו מסנן קללות בזמן שנמלט, מגפיו מוטחים בקולניות אל האדמה בעודו

נס על נפשו. לא זיהיתי את קולו. מהרגע שהגח מבין הצללים ועד שנעלם בתוכם חלפו אולי שישים שניות. אין ספק שמדובר בשיא רודיאו נוסף.

החבל שנכרך סביב פרקי כפות ידיי וכפות רגליי לא השתחרר ברגע שהוא שמט אותי, אך הנפילה הפתאומית והפגיעה הישירה באדמה הוציאו את כל האוויר מריאותיי. התנשמתי ונחנקתי והתגלגלתי על הצד כדי שאוכל לירוק את הטינופת שמילאה את פי. יכולתי להרגיש את אבזם החגורה שלי הננעץ בירכי. הוא משך במכנסי הרנגלרס שלי והתיר את החגורה מעט. לא הצלחתי לעמוד על רגליי. לא הצלחתי אפילו לנגב את עיניי. שכבתי שם כמו עגל ברודיאו, חסרת אונים וכפותה. ניסיתי לנגב את הפנים בכתף, רק כדי לסלק מעיניי מעט מחלקיקי האבנים, ולהצליח לראות משהו. הייתי חייבת לראות כדי שאם יחזור אוכל לזהות אותו ואוכל להגן על עצמי... אוכל לתקוף. אין לי מושג כמה זמן שכבתי שם. ייתכן שחלפה שעה תמימה. ייתכן שחלפו לא יותר מעשר דקות. אבל הרגשתי כאילו עברו שנים ארוכות.

אני נשבעת ששמעתי מישהו קורא בשמי. זו הייתה הסיבה שבגללה הוא ברח, לא? ואז, כאילו שזימנתי אותו, הוא חזר. אדרנלין געש בדמי ושוב התחלתי להיטלטל ולהתנווד מצד לצד, מנסה להתרחק משם, סנטימטר אחר סנטימטר. ניסיתי לצעוק, אך לא בקע מפי אלא שיעול נואש. שאפתי לריאותיי מעט מחלקיקי האבנים שעדיין כיסו את שפתיי. הוא קפא במקומו, כאילו שלא ציפה שעדיין אהיה שם.

"ג'ורג'יה?"

זה לא היה הוא. זה היה מישהו אחר.

הוא התקרב אליי בצעדים מהירים, מצמצם את הפער בינינו. עצמתי את עיניי בחוזקה, כמו ילדה שחושבת שאם רק תעצום את עיניה, תצליח להיעלם. אוי, לא, לא, לא, לא. זיהיתי את הקול הזה. לא מוזס. לא מוזס. למה זה היה חייב להיות מוזס?

"לקרוא למישהו? להזמין אמבולנס?" יכולתי להרגיש אותו לצדי. הוא ניגב את פניי, כאילו כדי לבחון אותי ביתר יסודיות. הרגשתי משיכה בחבלים הכרוכים סביב פרקי כפות ידיי וקרסוליי, ולפתע יכולתי ליישר את רגליי. דם זרם בשצף אל כפות רגליי, מלווה בייסורים עזים, פרצתי בבכי. הדמעות שיפרו את הרגשתי, ומצמצתי בכל כוחי בניסיון לנקות את שדה הראייה שלי בזמן שמוזס ניסה להתיר את החבל שנכרך סביב כפות ידיי. גם כפות ידיי השתחררו לחופשי ונאנקתי נוכח כובד המשקל של זרועותיי והכאב הצורב בכתפיי.

”מי עשה לך את זה? מי קשר אותך?”

עיניי התמקדו בכל מקום פרט לעיניו. שמתני לב שהוא לובש חולצת טי שחורה, תחובה בתוך מכנסיים רחבים, ונועל זוג מגפיים צבאיות שאף בוקר שמכבד את עצמו לא היה מעז לנעול ליריד רודיאו. האדם שתקף אותי היה לבוש בבגדי בוקרים. הוא לבש חולצה מכופתרת. עם לחצנים. לבוש של בוקר. הרגשתי את הלחצנים לעומת גבי. התחלתי לרעוד, וידעתי שאני עומדת להקיא.

”אני בסדר,” שיקרתי והתנשפתי בכבדות, מייחלת בכל מאודי שמוזס יסב את מבטו, וכך לא איאלץ להקיא לנגד עיניו. לא הייתי בסדר. כלל וכלל לא. ניגבתי את הלחיים ונשאתי אליו את מבטי, עיניי נשלחות אל פניו, בניסיון לבחון אם הוא מאמין לי או לא. תכף ומייד הסבתי את מבטי. הוא שאל אם אני יכולה לעמוד, ואחר כך ניסה לעזור לי לקום על רגליי. בעזרתו הצלחתי לעמוד, התנוודדתי כמו סייח שזה עתה נולד. ”אתה יכול ללכת. אני בסדר.” שוב שיקרתי במצח נחושה. אך הוא נותר במקומו.

הסתובבתי, פסעתי מספר צעדים רועדים והקאתי על הגדר. בוץ, גללים וההמבורגר שאכלתי קלחו מתוכי בשצף של מרק פפסי, וברכיי כרעו תחת עומס משקל גופי. נאחזתי במכלאה כדי שלא אפול בעודי מתנשמת בכבדות ומקיאה, אך מוזס נותר במקומו. הנחרות שפלטו השוורים וקול צעדיהם הכבדים מעברו השני של מעקה העץ הזכירו לי היכן אני נמצאת. השטן ועבדיו הנרצעים היו בקרבת מקום, ובאותו רגע לא היה קשה לשכנע אותי שנפלתי דרך מחילת ארנב היישר אל מעמקי השאול.

”את מכוסה בבוץ והחגורה שלך משוחררת.” גון קולו היה אדיש, מאשים כמעט, וראיתי שמוזס רחוק מלהאמין לי שאני בסדר. תארו לעצמכם. נשארתי עם גבי מופנה אליו, משכתי את אבזם החגורה הגדול והמנצנץ שלי באצבעותיי הנוקשות, ותחבתי את קצה החגורה שלי דרך הלולאה, מתעלמת מהעובדה שגם הכפתור שלי הותר ושהרוכסן שלי פתוח. כעת כיסתה החולצה את חגורת המותניים שלי. ייתכן שהוא לא הבחין בכך ובהחלט לא התכוונתי להסב את תשומת לבו לזה. החגורה תחזיק את המכנסיים שלי במקומם. רעד חלף בגופי.

”מישהו קשר אותך.”

”נראה לי שמישהו פשוט ניסה למתוח אותי,” מגמתי והמשכתי להשתעל ולצפצף נוכח הגירוי בגרוני. ”נראה לי שזה היה טרנס. הוא התעצבן עליי

קודם, ואולי הוא חשב שאצחק או אצווה במקום להיאבק בו. אבל נאבקתי בכל הכוח. אולי זה לא היה אמור להיות מפחיד. אולי הוא פשוט היה אמור לקשור אותי כדי שהם יוכלו למצוא אותי ולצחוק עלי בזמן שאני קשורה ככה... אני בסדר גמור." לא הייתי בטוחה שאני מאמינה למילים הבוקעות מפי. אבל רציתי להאמין בהן.

מוזר שדווקא מוזס הוא זה ששחרר אותי. איזו אירוניה. בוקר פגע בי ופרחח נחלץ לעזרתי. אמא שלי חשבה שמוזס מסוכן. היא הזהירה אותי מפניו. והוא זה שהציל אותי.

"אני בסדר," התעקשתי והזדקפתי מלוא קומתי, מוסיפה למחות את עיניי ואת שפתיי הרועדות, מושפלת מהמחזה שנגלה לעיני מוזס, הרוסה ממה שעלול היה לקרות. ממה שכמעט קרה. ויותר מכול, מפורקת מכך שזה קרה בכלל. אם זו באמת הייתה מתיחה שהשתבשה, היא השתבשה כהוגן. מפני שעכשיו ג'ורג'יה שפרד פחדה. ואני לא התמודדתי עם פחד היטב. רציתי לחזור הביתה. לא ידעתי היכן נמצאת היילי, ולא רציתי לחפש אותה, במיוחד אם הייתה לה יד בהפקה המוזרה הזאת.

"מוזס, אתה יכול לקחת אותי הביתה? בבקשה?" קולי נשמע מוזר, והתכווצתי ברתיעה נוכח גון קולי הילדותי.

"מישהו צריך לשלם."

"מה?"

"מישהו צריך לשלם על זה, ג'ורג'יה." היה מוזר לשמוע אותו מבטא את שמי כאילו שהוא מכיר אותי לעומק. הוא לא הכיר אותי כלל וכלל. לפתע, בקושי הכרתי את עצמי. העיירה הייתה אותה עיירה, הרחוב אותו רחוב. העולם אותו עולם. אך למעשה, כלל לא הרגשתי שמדובר באותו עולם. ובהחלט לא הרגשתי כמו אותה הנערה. לרגע תהיתי אם אני מוכת הלם. לא קרה שום דבר. הייתי בסדר. או ליתר דיוק, אהיה בסדר. פשוט הייתי צריכה לחזור הביתה.

"אני צריכה לחזור הביתה. אני בסדר," התעקשתי. "בבקשה?" עכשיו כבר התחלתי להתחנן. להפציר בפניו. והדמעות זלגו שוב במורד לחיי.

הוא סקר את הסביבה מתוך ייאוש כמעט, כאילו שברצונו להזעיק עזרה, כאילו שהוא זקוק לעצה שתעזור לו להתמודד עם המצב. אני הייתי המצב. הוא לא ידע כיצד להתמודד איתי. הפתרון הקל ביותר היה לקחת אותי הביתה, אך ניכר שהוא לא חשב שדי בכך.

"בבקשה?" הפצרתי בו שוב. מחיתי את פניי בשרוול חולצתי, הדמעות

והעפר מותירים בעקבותיהם פסים רטובים בחולצה החדשה שקניתי במיוחד לכבוד הערב הזה. תמיד קניתי בגדים חדשים לכבוד היריד. מכנסי בוקרים חדשים, חולצות חדשות, לפעמים אפילו מגפיים חדשים. בגדים חדשים לרגל האירוע הגדול.

מרחוק יכולתי לראות את הגלגל הענק מסתובב, מגיח מעל לשורת המבנים אשר חצצה בין בעלי החיים והזירה למגרש הירידים שנמצא בהמשך הדרך. משב רוח עדין הסיט את השיער מלחיי הלחות ונשא עמו את ניחוח הקרנבל, תערובת של צמר גפן מתוק ופופקורן, לפני שהתמזג בצחנת הקיא והצואה ואיבד ממתיקותו.

התנדודתי מעט והרגשתי שהאימה שזה עתה חוויתי מתחילה לשקוע עמוק בתוכי. שוקעת, שוקעת, שוקעת. אני צריכה לחזור הביתה.

מוזס בוודאי הרגיש שאני צוללת אט אט אל התהום, מפני שבלי להוסיף מילה הוא הושיט את ידו ואחז קלות בזרועי, מציע את תמיכתו. באותו רגע אהבתי אותו, יותר מכפי שחשבתי שאוכל. הרבה יותר מכפי שהצדיקו המפגשים הקצרים בינינו. הפרחת, העברייך, תינוק הקראק. עכשיו הוא היה הגיבור שלי.

הוא פסע לאט לצדי, מניח לי להיתמך בו. כאשר הגענו אל הגיפ שלו, נעמדתי ובהיתי בפנים חתומות בגיפ שראיתי מדי יום מאז שעבר ללבאן לפני שישה שבועות.

קינאתי ברכב המגניב שלו, בהתחשב בכך שאני בסך הכול נהגתי בטנדר ישן, טנדר שלא היה מסוגל לנסוע יותר משישים וחמישה קילומטרים לשעה. כבר קינאתי בעבר, אבל עכשיו הייתי כל כך אסירת תודה שרציתי לרדת אל ברכי ולומר תפילת הודיה. מוזס דחף אותי בעדינות אל המושב שלי הנהג וחגר אותי. החגורות נראו יותר כמו רתמות, וקיבלתי בברכה את תחושת הבטיחות היחסית, למרות שחששתי מכך שהגיפ נטול גג ודלתות.

"מוזס, גיפיים, חגורות בטיחות, בית, מוזס," ציינתי את הפריטים ברשימתי, כלל לא מודעת לכך שאני מדברת בקול רם, ואדישה לכך שציינתי את מוזס פעמיים. הערב הוא הרוויח שני אזכורים.

"מה?" מוזס רכן לעברי וזקף את סנטרי במבט מודאג.

"שום דבר. הרגל. בכל פעם שאני... לחוצה, אני מציינת את הדברים

שעליהם אני אסירת תודה."

הוא לא אמר מילה והמשיך להתבונן בי בעודו מתיישב ומתניע את הגיפ. הרגשתי במבטו הבוהן בזמן שתמרן את הגיפ על גבי החצץ, סביב המכלאות

וקרונות הסוסים, דרך מגרש החנייה ואל
הכביש.

הרוח שאגה בפנינו, הסתבכה בשיערי והצליפה בגופי בעודנו מאיצים
לאורך הכביש המהיר, מותירים מאחור את מגרש הירידים, את הגלגל הענק
המנצנץ ואת צלילי השמחה שהקנו לי תחושת ביטחון כוזבת כל כך. במשך כל
חיי הצלילים האלה הרגיעו אותי והקסימו אותי. כעת תהיתי איך אוכל לחזור
לשם אי פעם.

III

מוזס

נסעתי לרודיאו בשביל ג'ורג'יה. לא משום שידעתי שהיא תזדקק לי. ובהחלט לא מפני שציפיתי למצוא אותה קשורה, מכוסה בבוץ ובוכה מכיוון שמישהו ניסה לפגוע בה או להפחיד אותה. או לחטוף אותה. היא אמרה שככל הנראה מדובר במתיחה. תהיתי אילו מין חברים חושבים על מתיחות מהסוג הזה. לי בוודאי אין מושג. לא היו לי שום חברים.

באותו אחר צהריים סבתא שלי הציגה בפניי כרטיס נוסף ובישרה לי שג'ורג'יה "מתחרה במרוצי החביות, ואתה לא רוצה לפספס את זה." לפתע הבזיקה בתודעתי דמותה של ג'ורג'יה על חבית, שומרת על שיווי משקל ומנסה לגרום לה להתגלגל, כפות רגליה מרחפות, מנסה בכל כוחה שלא ליפול ומנסה לחצות את קו הסיום לפני שאר המתחרים.

מעולם לא הייתי ברודיאו קודם לכן. לא היה לי מושג עד כמה אנשים לבנים מסוגלים לצאת מדעתם. למען האמת, בהתחשב בכך שננטשתי בידי אמא לבנה ומכורה לקראק, הייתי אמור לנחש.

האמת היא שנהנית. היה זה בידור מהסוג התמים — משפחות, ניפנוף בדגלים ומוזיקה שגרמה לי להתחרט שלא חבשתי כובע בוקרים, אפילו שהייתי נראה בו מטופש להפליא. אכלתי שישה המבורגרי רודיאו, שקרוב לוודאי היו הדבר הטעים ביותר שאכלתי בחיי. סבתא צהלה כאילו שנבחרה להשתתף בשעשועון טלוויזיה ורקעה בכפות רגליה ובאופן כללי התנהגה כמו בת שמונה עשרה, ולא בת שמונים, וגם זה שימח אותי. קשירת חבלים,

רכיבה, בוקרים שמושלכים לאדמה כמו בובת סחבות מגביהם של סוסים משתוללים ושוורים זועמים, ונערות כמו ג'ורג'יה, שרוכבות כאילו הן נולדו על אוכף. הייתי די בטוח שג'ורג'יה אכן נולדה על אוכף. פעמים רבות התבוננתי בה רוכבת בלי שתשים לב לכך.

מאז התקרית באסם השתדלתי להתחמק מג'ורג'יה. לא ידעתי איך להתמודד איתה. היא הייתה כמו הג'וקר בחפיסת קלפים. נערה מעיירה קטנה עם צורת התבטאות פשוטה וצורת חשיבה פשוטה, עם דרך חיים כנה שמשכה אותי ודחתה אותי בעת ובעונה אחת. רציתי לברוח ממנה. יחד עם זאת, לא הצלחתי להפסיק לחשוב עליה.

התבוננתי בג'ורג'יה מרחפת לתוך הזירה על גבי סוסה הלבן, אבק מתערבל באוויר, שיערה משתפל מאחוריה, מקיפה עם הסוס את החביות שמוקמו בקפידה כשעל פניה חיוך כה רחב, שידעתי שהיא נהנית מהפלירט שלה עם המוות. ידעתי שהסוסים היו עבורה מה שהציור היה עבורי, ובעודי מביט עליה מרחפת, רציתי בכל מאודי לצייר אותה. בדיוק ככה, מלאת חיים ותנועה, משולחת כל רסן. בדרך כלל ציירתי כאשר הדימויים בראשי היו הופכים עוצמתיים מכדי שאוכל להכיל אותם, ואז הם היו נשפכים החוצה בתסכול זועם. לעתים נדירות ציירתי לשם ההנאה בלבד, לשם העונג הטמון בציור משהו שמושך אותי. היה בג'ורג'יה משהו שמשך אותי בעת שהסתובבה בזירה המאובקת מול קהל משולהב. עזבתי לפני תום האירוע, לאחר שסבתא הודיעה לי שהיא חוזרת עם משפחת סטפנסון ושהיא לא צריכה שאשאר איתה. נסעתי ללא מטרה מוגדרת, נטול כל רצון להתחכך באנשים המבלים בקרנבל, לעלות על הגלגל הענק, או להשקיף על ג'ורג'יה המבלה עם חבריה, חוגגת את הניצחון שלה. הייתי בטוח שיש לה חברים. והייתי בטוח שאני שונה מהם כמו שמיים וארץ.

נסעתי ונסעתי ואז הרגשתי שזה מגיע, סימן האזהרה שהציף את הוורידים שלי וגרם לצווארי ולאוזניי לפעום מחמימות. הגברתי את הרדיו בניסיון להטביע את המראות בצלילים. אך ללא הצלחה. לאחר כמה שניות הבחנתי באדם בצד הדרך. הוא פשוט עמד שם והביט בי. לא הייתי אמור להיות מסוגל לראותו. שררה חשיכה וזו הייתה דרך עפר, מוארת רק בזוהר הלבנה ובפנסי הגייפ שלי. אך הוא עמד שם שטוף אור, כאילו השאיל אור מהירח ונעטף בו. זיהיתי אותו כמעט בן רגע. והתמונות החלו להציף את תודעתי. בכלום כיכבה ג'ורג'יה: ג'ורג'יה עם הסוס שלה, ג'ורג'יה מדלגת מעל משוכות,

ג'ורג'יה נופלת אל האדמה באסם שבו הבהלתי את הסוס שלה. הדימוי חזר והופיע — ג'ורג'יה נופלת, ג'ורג'יה נופלת, ג'ורג'יה נופלת. זה לא הפחיד אותי. ראיתי אותה נופלת. זה שייך לעבר. והיא בסדר. אבל אז התחלתי לתהות ולחשוב שאולי היא לא בסדר. תהיתי אם האיש הזה — האיש שעומד בצד הדרך, אותו האיש שראיתי באסם של ג'ורג'יה כאשר סאקט נעמד על רגליו הקדמיות ובעט בה, האיש שציירתי על הקיר של אותו אסם מפני שהוא חזר והופיע שוב ושוב — תהיתי אם הוא מנסה לומר לי משהו. לא על חייו שלו, כי אם על חייה של ג'ורג'יה.

וכך סובבתי את הגיפ וחזרתי אל היריד. לא החניתי במגרש החנייה, העדפתי להתגנב מהצד, וניווטתי בין המבנים וקרונות הסוסים כאילו שידעתי לאן פניי מועדות. חשבתי שקלטתי הבזק קלוש נוסף מהאיש המוצל — או שמא היה זה בסך הכול הבזק אור, בוקר שיצא לעשן סיגריה? עצרתי את הגיפ, יצאתי ממנו והתחלתי לקרוא בשמה של ג'ורג'יה. הרגשתי מגוחך, ולרגע קט עמדתי בדממה, מהסס, מסרב להצטרף להמונים אשר התהלכו מתחת לאורות הקרנבל הצבעוניים במרחק של כמאה מטרים. הרגשתי נוח יותר להשקיף עליהם מתוך החשיכה.

מישהו התנגש בי מאחור, וכתוצאה מכך נזרקתי קדימה ומעדתי. הוא נכנס בי ומייד התרחק, נעלם לתוך הלילה ללא שום התנצלות ובלי לתת לי הזדמנות לדחוף בחזרה. בוקר שיכור. אבל אחר כך השתררה דממה, ורק פסיעותיהם ונחרותיהם של בעלי החיים הכלואים בקרבת מקום הפרו אותה. לא רציתי להוסיף להתקרב אל בעלי החיים; הייתי עלול עוד לגרום לקרנבל משלי.

התקדמתי בכיוון הקרנבל והלכתי לאורך גבולותיו, מחפש אחרי ג'ורג'יה מהשוליים. ואז שוב הבחנתי באיש. סבה של ג'ורג'יה. הוא עמד בסמוך לכניסה האפולולית לזירה. הוא לא קרא אליי. הם אף פעם לא עשו זאת. הם פשוט הציפו את תודעתי בזיכרונותיהם. אבל הפעם לא עלתה שום תמונה. הוא פשוט עמד בתוך אלומת אור לבנה כפנינה. הלכתי לעברו עד שחזרתי לנקודה שבה התחלתי את החיפוש. הוא נעלם עוד לפני שהגעתי אליו, אך משהו נצנץ קלושות משמאלי, נעלם סביב המדרונות, מתחת ליציעי הקהל, סמוך אל בעלי החיים. ואז מצאתי את ג'ורג'יה.

ג'ורג'יה

סיפרתי להוריי על מה שקרה בקרנבל. הייתי חייבת. גם סיפרתי להם שאני חושבת שייכתן שטרנס הוא זה שקשר אותי. מוזס ליווה אותי אל הבית ועמד בחרדה ליד הדלת, ממאן ליצור קשר עין עם מישהו מהנוכחים, עיניו נטועות ברצפה. הוריי הפצירו בו שישב, אך הוא סירב ובסופו של דבר הם הניחו לו לנפשו, מתעלמים ממנו באותה הנחישות שבה הוא התעלם מהם.

הלילה שכבר התארך הוסיף והתארך עוד יותר בזמן שהוריי הגיבו בחרדה, בשאלות בלתי פוסקות ובסופו של דבר בשיחת טלפון לשריף, שלמרבה המזל התגורר בפאתי לבאן ולא בקצה השני של המחוז.

הוריי התקשרו לסבתא של מוזס וסיפרו לה שיהיה עליו להישאר בסביבה כדי למסור עדות לשריף. בן רגע היא הגיעה אלינו הביתה, נכנסת בסערה דרך הדלת האחורית כאילו שהשעה עשר בבוקר ולא שתיים לפנות בוקר. היא טפחה על הלחי של מוזס וצבטה אותה לפני שניגשה אליי ועטפה אותי בזרועותיה. ראשה בקושי הגיע עד הכתף שלי, ותלתליה האפורים דגדגו את סנטרי, אך תכף ומייד הרגשתי בטוחה יותר. טוב יותר. היא ישבה לשולחן והלכתי לשטוף את העפר משיערי ומעורי בזמן שהמתנו לשריף.

הייתי פצועה וחבולה וסימני שפשוף מהחבל כיסו את פרקי כפות ידיי. שריטה רחבה עיטרה את הלחי השמאלית שלי. חשתי כאב עז בקודקוד ראשי ואפילו שפתיי היו רגישות מהמכה שספגתי כאשר פניי הוטחו אל האדמה. אולם גרוע מכול היה הפחד המחליא בבטני והתחושה שהצלחתי להימלט ממשוהו איום ונורא.

כאשר נכנסתי למטבח בפיגימה מנוקדת וראש עטוף במגבת הבחנתי בשריף דוסון יושב לשולחן במטבח, לפניו מונחות פחית פפסי ופרוסת עוגה, באדיבותה של אמא, המארחת המושלמת. שריף דוסון היה רזה וחסון במדים החומים שלו, שיערו הבלונדיני מחולק בקפידה ומסורק למשעי, עיניו התכולות בוהקות בפניו השזופות, אשר הסגירו את חיבתו לשהייה בחיק הטבע. הוא היה בסוף שנות השלושים או ראשית שנות הארבעים לחייו, ולאחרונה הוא נבחר מחדש למשרת השריף. אנשים אהבו אותו והוא אהב סוסים. ומבחינת האנשים במחוז שלנו, מדובר בקורות חיים מרשימים למדי. לא שיערתי שהוא עלול לאבד את משרתו בזמן הקרוב. בשעה שישבתי לשולחן ליד גברת רייט, הוא ואבי שוחחו על אילופו של לאקי. מוזס ישב מול השריף,

ותכף ומייד השריף החל להמטיר עליו שאלות. מוזס היה שקט ומסוגר ועיניו לא זזו מהדלת לרגע, כאילו שהוא רק מחכה להזדמנות לברוח. זה הזכיר לי את בית הספר של יום ראשון, והמחשבה על כך כמעט העלתה חיוך על שפתיי. התשאול לא ארך זמן רב; מוזס השיב את התשובות הקצרות ביותר שתועדו במשך ההיסטוריה.

הוא ביקר ברודיאנו עם סבתו. סבתו הנהנה בצורה מועילה. הוא בא כדי לראות אותי רוכבת. גברת רייט הנהנה בשנית.

באמת? עצם המחשבה על כך גרמה לי להתפתל ולהתמלא חמימות מבפנים. הוא המשיך להשיב על השאלות בשקט, מוסר את הפרטים בחסכנות.

הוא החנה את הגייפ ליד המכלאות של בעלי החיים ועמד לידו בזמן ששקל אם לחזור לקרנבל כדי לאכול כמה נקניקיות מצופות ותפוח מקורמל או פשוט לחזור הביתה. מישהו התנגש בו מאחור. הוא לא ראה במי מדובר. אולי בוקר, הוא חשב לעצמו. לא מועיל במיוחד, חשבתי לעצמי. אבל גם אני לא יכולתי להוסיף פרטים נוספים לתיאורו. הוא חשב ששמע מישהו קורא בקול, צועק אפילו. והוא מצא אותי. הוא התיר את הקשרים ולקח אותי הביתה. הסוף. ואז מוזס בהה בשריף וחזר על אותן התשובות לאחר ששריף דוסון הגביר מעט את הלחץ שהפעיל עליו. שריף דוסון שאל מדוע הוא חנה ליד המכלאות ולא במגרש החנייה.

מוזס השיב שהוא לא רצה ללכת ברגל.

השריף רצה לדעת מדוע אין ביכולתו למסור תיאור מדויק יותר של האיש שראה נמלט מהמקום, האיש שהתנגש בו חזיתית?

מוזס השיב שגבו היה מופנה אליו, וש במקום שררה חשיכה.

השריף נראה חסר מנוחה וחשדני, אבל אני נותרתי שלוה. מוזס הוא לא זה שקשר אותי. הוא זה ששחרר אותי. וזה הפרט היחידי שהיה חשוב בעיניי.

ואז הגיע תורי. גם אני סיפרתי את סיפורי, והקהל הקטן שלי נאחז בכל מילה שיצאה מפי. סיפרתי לשריף דוסון שחשבתי שיתכן שטרנס אנדרסון ניסה למתוח אותי, והרגשתי לא נעים במיוחד, בהתחשב בכך שטרנס הוא אחיינו של שריף דוסון. אך לזכותו של השריף ייאמר שהוא לא הניד עפעף או התווכח איתי, והוא הבטיח שיירד לשורש העניין. השריף רשם את כל הפרטים שמסרתי לו ואפילו צילם את סימני הקשירה בפרקי כפות ידי ואת השריטות

בפניי.

"מה זה? זה משהו שאנחנו צריכים לתעד?" השריף הצביע על המקום שבו הפרסה של סאקט הוטחה במצחי. הפצע היה בן שלושה שבועות וכמעט הגליד, אך האדמה וחלקיקי האבנים גרמו לגירוי בצלקת, וכעת היא נראתה אדמדמה וגסה.

"סאקט התלהב קצת יותר מדי," אמרתי ומשכתי בכתפיי, מסרבת לדון מחדש בתקרית. ידעתי שהשריף מכיר את סאקט.

השריף חייד קלושות והצביע על חבורה במצחו. "מעניין אם טונגה התלהבה מאותו הדבר. היא החטיפה לי כהוגן, הסוסה הארורה. לעולם אי אפשר להרגיש נינוח מדי בקרבת בעלי חיים. ברגע שאתה חושב שהצלחת לפענח אותם, הם יעשו משהו לגמרי בלתי צפוי."

"כן. זה נכון גם לגבי אנשים." אמרתי, בלי לחשוב פעמיים.

וזה היה נכון. הלילה יותר מאי פעם. תכף ומייד הרגשתי בפחד המציף אותי ותהיתי כיצד לכל הרוחות אצליח להירדם הלילה... או אי פעם. השריף הנהן באהדה וקם ממקום מושבו. הוא הושיט את ידו וטפח על כתפי.

"אני מצטער, ג'ורג'יה, באמת. בין שזו הייתה מתיחה או משהו מפחיד יותר, אני פשוט אסיר תודה על כך שאת בריאה ושלמה. אנחנו ניצור קשר עם טרנס אנדרסון והיילי בלווינס ונבדוק אם הם יודעים על זה משהו. יש לנו את ההצהרה שלך וגם את התמונות. וכמובן גם את הצהרתו של אדון רייט." השריף התבונן במוזס בדריכות. כמעט גלגלתי את העיניים שלי.

כולם פחדו ממוזס. הייתי די בטוחה שאם לא הייתי מתעקשת בתוקף שמוזס איננו האדם שקשר אותי לפני שהוא שחרר אותי, הוא היה החשוד העיקרי. הוא פשוט נראה מרושע. השריף פסע לעבר דלת המטבח.

"אני שמח שזה הערב האחרון של הקרנבל. אנשים קצת יוצאים מדעתם. כולי תקווה שהחיים בעיירה יחזרו למסלולם ונצליח לפענח את מה שקרה. נהיה בקשר."

שריף דוסון יצא אל דמדומי השחר המפציע וכולנו התיישבנו, נועצים מבט בשולחן, שקועים במחשבותינו, עייפים מכדי לזוז לעת עתה.

"ובכן," נאנחה קת'לין רייט. "שריף דוסון הוא בחור חביב." הוא היה כמעט בן ארבעים, אך כנראה בעיני בת שמונים זה עדיין נחשב לצעיר. "מוזס, הוא ואמך היו זוג אוהבים. הוא היה מאוהב בה עד השמיים. חשבתי שאולי היא תחזור ללבאן ותינשא לו. הוא ניסה. הוא רדף אחריה שוב ושוב, ללא

הפסקה. אלוהים יודע עד כמה הוא התאמץ בשבילה. אבל אני מניחה שהיא כבר הייתה אבודה." גברת רייט שוב טפחה על הלחי של מוזס וקמה ממקום מושבה. פניו נדרכו נוכח אזכורה של אמו, ותהיתי באיזו תדירות אנשים דיברו עליה. הייתה לי הרגשה שמוזס מעולם לא דיבר עליה.

גם הוריי קמו מהכיסא, אך מוזס, למרבה ההפתעה, הביט בי. היינו השניים היחידים שנשארו לשבת, ולרגע קט, המבוגרים לא שמו לב אלינו. "רצית שאצייר על הקיר בחדר שלך. אני כבר כאן, אז אני יכול לראות על מה מדובר."

בן רגע אמי נדרכה.

"השעה כמעט שלוש לפנות בוקר, היא מחתה.

מוזס נשא אליה את מבטו. "לגיורגיה לא יהיה קל להירדם הלילה." זה כל מה שהוא אמר, ועל כולם נפלה שתיקה. רק הלב שלי הלם בחוזקה, כמו תוף. עמדתי והובלתי אותו לאורך המסדרון. אף אחד לא הביע התנגדות. שמעתי את גברת רייט יוצאת ואת הוריי מתקדמים לעבר חדר השינה שלהם בהמשך המסדרון.

"זו חופשת הקיץ, מאונה, שמעתי את אבי לוחש. "זה בסדר. אנחנו כאן, במרחק של כמה חדרים מהם. תניחי להם." וזה מה שהם עשו. הם הניחו לנו.

"ספרי לי את הסיפור," תבע מוזס לאחר שסיפרתי לו מה רציתי שיצייר על הקיר שלי. הוא נעץ מבט בקיר הלבן שניקיתי לפני שבועיים, בתקווה שיסכים לצייר עליו. הטעם שלי היה בסיסי, פשוט אפילו, והתגאיתי בהיעדר הקישוטים ובשורות הספרים שסודרו על המדפים, כולם מערבונים פרט ל"המקום שבו צומחים השרכים האדומים" ו"קיץ הקופים", ושורה ארוכה נוספת של ספרים מאת דין קונץ. אחרי לואיס ליאמור, הוא היה הסופר האהוב עליי.

"אתה אוהב לקרוא?" שאלתי והצבעתי על המדף הקטן שלי.

מוזס סקר את הספרים במבטו. "כן."

תשובתו הפתיעה אותי. אולי בגלל שיצא לו שם של עבריין שמסתובב עם כנופיות, אולי בגלל המראה החיצוני שלו. הוא לא נראה כמו הטיפוס שיהנה משיבה שקטה וקריאה בספר.

"מה הספר האהוב עליך?" נשמעתי ספקנית ועיניו התכווצו.

"אני אוהב את 'התפסן בשדה השיפון', 'נערי הכרד', '1984', על עכברים ואנשים', 'חולית', 'לוחמי החלל', 'שר הטבעות'. כל מה שכתבו טום קלנסי או

ג'יי-קיי רולינג.

הוא אמר ג'יי-קיי רולינג במהירות, כאילו שסירב להודות שהוא מעריץ של הארי פוטר. אבל הוכיחי בתדהמה.

"באמת קראת את כל הספרים האלה?" קראתי את 'נערי הכרד' ואהבתי אותו, אבל לא קראתי את שאר הספרים שהוא הזכיר. תהיתי אם הוא משקר לי.

"שום סטיבן קינג או דין קונץ?" הוספתי, מנסה למצוא משהו משותף לשנינו.

"גריין מייל' ו'הילדה שאהבה את טום גורדון'. אבל לא קראתי ספרים אחרים של סטיבן קינג. ודין קונץ יודע יותר מדי."

"מה זאת אומרת?"

מוזס הניד בראשו ולא הסביר.

"אני לא מסוגלת לדמיין אותך יושב בשקט מספיק זמן כדי לקרוא."
"אני יכול לשבת בשקט כאשר המוח שלי עסוק. טלוויזיה משגעת אותי. גם מוזיקה, בדרך כלל. אבל אני אוהב סיפורים." עיניו שוב מצאו את עיניי.
"התכוונת לספר לי את הסיפור שלך."

"אה. כן. הסיפור. זה סיפור שסבא שלי היה מספר לאבא שלי בילדותו, ואחר כך אבא שלי סיפר אותו לי. האמת שאין לי מושג מה המקור שלו אבל תמיד הרגשתי שמדובר בסיפור אמיתי."

"סבא שלך זה מי שאבא שלך הזכיר בערב ההוא? שחשב שאותו שציירתי?"
"כן."

למרבה הפלא, מוזס נראה כאילו חש הקלה. בהיתי בו למשך כמה שניות ארוכות, מנסה לפענח את הבעת פניו.
"תמשיכי," הוא אמר.

"פעם היה איש עיוור שחי בעיירה קטנה במערב. הוא לא היה עיוור מלידה. כשהיה ילד קטן חלה במחלה שגרמה לו לאבד את הראייה. יחד עם הראייה הוא איבד גם את חירותו. הוא נזקק לבן לוויה בכל פעם שרצה לצאת מהבית, והוא נאלץ להיעזר באחרים עבור רוב עבודות הבישול והניקיון. וגרוע מכול, הוא לא היה מסוגל לראות את הסוסים שלו או את הגבעות סביב ביתו. באחד הלילות הוא חלם שהוא רץ בהרים וכאשר עצר לשתות ממימי הקרירים של הנחל, הוא הבחין בהשתקפותו במים. הוא כבר לא היה אדם אלא סוס לבן ויפהפה שיכול לרוץ קילומטרים ארוכים בלי להתעייף. כאשר

האיש התעורר בבוקר, הבחינה האישה שהגיעה מדי יום לעזור לו שלמרות שהתרחץ אמש, כפות ידיו וכפות רגליו היו מלוכלכות.

"למחרת בלילה הוא חלם את אותו החלום, ובחלום רגלו הקדמית של הסוס נתקעה בענף בזמן שניתר מעל בול עץ. רגלו של הסוס נשרטה קלות, ובבוקר האיש התעורר והבחין שיש על רגלו שריטה ארוכה בדיוק במקום שבו הסוס נפצע בחלום." המילים קלחו ממני בשצף, כאילו שדקלמתי את ההמנון הלאומי. בתור ילדה שמעתי את הסיפור הזה פעמים כה רבות, שקרוב לוודאי שהשתמשתי בדיוק באותן המילים ובאותם התיאורים שאבי הפליא לתאר.

"ואז אנשים התחילו להבחין בסוס הלבן בלילה, וכאשר השמועות על כך הגיעו לאוזני האיש העיוור, הוא הבין שלא חלם. הוא באמת נעשה סוס בלילה, רץ ודילג, ושטף את עיניו בכל הדברים שלא ראה זה תקופה ארוכה, רק מבעד לעיניו של בעל החיים היפהפה הזה.

"הוא לא העז לספר על כך לאיש, מפני שידע עד כמה מטורף הדבר. אך מטורף או לא, זו הייתה האמת לאמיתה. לילה אחר לילה הוא היה הופך לסוס, ולילה אחר לילה אנשים הבחינו בו, עד שכמה מאנשי העיירה החליטו לגבש תוכנית ללכידת הסוס הלבן והיפה.

"אנשי העיירה מימשו את התוכנית והצליחו לשבות את הסוס. אך בדיוק ברגע שבו היו בטוחים שלכדו אותו, הסוס זינק מעל הגדר ודהר מעלה, היישר לתוך העננים, ומאז נעלמו עקבותיו.

"למחרת, כאשר האישה הגיעה לביתו של האיש העיוור כדי להכין עבורו ארוחת בוקר, האיש לא היה שם. הוא לא שב הביתה מעולם. אף אחד לא הצליח לגלות מה עלה בגורלו, ורק האישה המטפלת חשדה במה שקרה באמת מפני שטביעות הרגליים שהובילו מהכניסה לביתו והלאה הלכו והשתנו לטביעות פרסה בבוץ הרך שבחצר."

מוזס בהה בפניי בעודי מדברת, אך עיניו נעשו מרוחקות ולא ממוקדות, כאילו שהוא כלל לא הביט בי.

"אפשר להשתמש ביותר מקיר אחד?" הוא שאל.

"הממ... בטח." קמתי לאיטי והתחלתי לתלוש תמונות ולעקור נעצים מהקיר. תוך זמן קצר רהיטיי ניצבו במרכז החדר ומוזס החל לצייר בפראות בעזרת מה שהוא כינה עיפרון שמן. הוא שלף כמה עפרונות כאלה מכיסו, כאילו שהוא נושא אותם עמו לכל מקום.

התבוננתי מרותקת בשעה שמוזס שקע עמוק בתוך הסיפור שחלקתי עמו. לעתים נדירות הוא התרחק מעט מהציור כדי לבחון את מה שצייר, וכפות ידיו

נעו במהירות מסחררת. הוא השתמש בשתי ידיו לסירוגין, ועד מהרה הוא החזיק עיפרון בכל אחת מכפות ידיו וצייר כאחוז טירוף בשתי ידיו בעת ובעונה אחת. היה זה מחזה בלתי נתפס. בקושי הצלחתי לכתוב בידי השמאלית, ובטח שלא לצייר באמצעותה, או אפילו לצייר בזמן שידי השנייה עושה משהו אחר. מוזס לא פנה אליי, ובפעם היחידה שהפרעתי לו, כאשר השחר כמעט הפציע ועיניי החלו להיעצם, הוא בהה בי בפנים חתומות כאילו שכח מנוכחותי.

"בוא נעצור כאן. אני כבר לא מסוגלת להישאר ערה," פיהקתי. "ואני לא רוצה לפספס שום דבר. אתה גאון. אתה יודע את זה, נכון? אולי יום אחד תהיה מפורסם והם יהפכו את החדר שלי למוזיאון מוזס רייט." הוא מיהר להניד בראשו לשלילה.

"אני לא רוצה לעצור," הוא אמר, עיניו מפצירות בי. "אני עדיין לא יכול לעצור. אם אעצור, ייתכן שלא אצליח לסיים."

"בסדר," מיהרתי להסכים. "אבל כדאי שתסתלק לפני שההורים שלי יתעוררו. אתה יכול לחזור כל יום עד שתסיים. אתה רק חייב להבטיח לי שתרשה לי להסתכל."

נלחמתי בשינה כל עוד רוחי בי, מתעקשת לא לפספס את הקסם. אך חרף הגאונות שבדימויים הנפרשים על גבי קירות חדרי, מוזס עצמו הוא ששבה אותי בחבלי קסמו.

וכאשר עיניי כבר לא הצליחו להישאר ממוקדות ועפעפיי נעצמו בפעם האחרונה, מוזס הוא שרקד בחלומותיי, זרועותיו נעות במהירות מסחררת, עיניו בוהקות, צבע וקווים מתפתלים נובעים מקצות אצבעותיו.

בפעם הבאה שפקחתי את עיניי השעה הייתה אחר הצהריים. התעוררתי בגלל שמישהו הקים מהומה מחוץ לחלונות חדר השינה שלי.

"מה אתה עושה?" שאלתי את מוזס, מבולבלת, קמה מהמיטה בצעדים כושלים ומסלקת את קורי השינה מפניי.

"אני מתקין רשתות על החלונות שלך. כדי שאוכל לצייר בפנים, אנחנו נזדקק לזרימת אוויר. אם לא יהיו רשתות, היתושים יעקצו אותי, יתעופפו סביב המנורה ויטבעו בצבע שלי. ואנחנו נתמסטל מהאדים. גם ככה המוח שלי מטוגן."

"סדוק," אמרתי, בלי לחשוב פעמיים.

"כן." אמר מוזס והזעיף פנים.

"ובכן, הוא עובד לא רע בכלל." הסתובבתי ובחנתי את הקירות שלי.

"אפילו עם הסדקים. למעשה, אם המוח שלך לא היה סדוק, לגאונות שלך לא הייתה הזדמנות להישפך החוצה. אתה מבין את זה?" ויצירתו באמת הייתה גאונית. הוא עדיין לא השתמש בצבע. אך בעזרת עיפרון שמן ומוח סדוק, הוא כיסה את שני הקירות בסצינות הפתיחה מהסיפור על האיש העיוור שחזר לראות ועל הסוס שהתערור לחיים עם רדת הלילה. זה כבר היה מעבר לכל מה שיכולתי לדמיין.

"הצלחת לישון בכלל?" הסתובבתי אליו ופיהקתי.

"לא. אבל עכשיו אלך לנמנם קצת. אחזור אחרי ארוחת הערב."

אחרי ארוחת הערב היה רחוק מדי בשבילי, ונותרו לי כמה שעות להרוג עד אז. לאחר שטיפלתי בתרנגולות שלי, כיסחתי את הדשא בחזית הבית ועזרתי לאמי כשעה עם שני ילדי אומנה שלקחנו לכמה ימים, פרשתי אל המכלאה. הסוסים שלי שמחו לראות אותי, והרגשתי רע על כך שנתתי להם לחכות. אדמת המרעה עדיין שפעה עשב והיה להם מים, אז זה לא שהם גוועו ברעב, אך זה היה נדיר שפספסתי בוקר בחברתם. פיציתי אותם בכך שביליתי בחברתם עד רדת החשכה וניסיתי לגרום ללאקי להתאהב בי.

לאקי היה סוס עם פרווה שחורה ורעמת שיער שחורה מפחם. הוא היה הסוס היפה ביותר שראיתי בחיי, ונראה שהיה מודע לכך, והיה לו מזג הפכפך. הוא לא רצה שיגעו בו או שירכבו עליו או שינסו לגרום לו לעמוד בשקט. הוא רצה שאניח לו לנפשו.

לאבא היה לקוח שלא היה לו כסף לשלם בעד שירותי הווטרינריה שקיבל, אז הם סיכמו על עסקת חליפין. זו לא הייתה עסקה מוצלחת במיוחד, מפני שאבא היה זקוק לסוסים שהוא ואמא יוכלו לאלף כדי לעבוד עם הילדים. אבל הסוס הגיע משושלת שמצאה חן בעיני אבא, והוא חשב שאולי יוכל להשתמש בו כסוס הרבעה ולהרוויח קצת כסף מהצד.

לאקי הזכיר לי את מוזס — חזק ובנוי היטב, שריריו פתלתלים ובולטים מתחת למשטח החלקלק, והאופן שבו נשא את ראשו והתעלם ממני היה זהה כמעט למוזס. אבל אז לאקי היה מביט בי וידעתי שהוא בהחלט מודע לנוכחותי. הוא לא שכח ממני לרגע, ורצה שארדוף אחריו. תקראו לי משוגעת, אבל הייתי בטוחה שמה שישפיע על הסוס ישפיע גם על הנער.

מוזס חזר באותו הלילה. וגם בלילה שאחריו. ובזה שאחריו. התבוננתי בו בפליאה בעודו מוסיף צבע ומעניק לסיפור אווירה חלומית שגרמה לי להרגיש כאילו נכנסתי לתוך ראשו של האיש העיוור וראיתי הכול מבעד לעיניו — כאילו ראיתי את העולם לראשונה בחיי.

מוזס לא הסתפק רק בקירות שלי. בלילה השלישי הסיפור השתרע והתפשט עד התקרה. מוזס הקים כמה פיגומים כדי שיוכל לשחזר את הקפלה הסיסטינית ממש שם, על תקרת חדר השינה הקטן שלי. היה עלי להודות שמעולם לא שמעתי על הקפלה הסיסטינית עד שמוזס סיפר לי על מיכלאנג'לו בפרטי פרטים, בעודו מקים את הבמה שעליה התכוון לשכב ולצייר. הוא אמר שביום מן הימים הוא יחזה בה במו עיניו. הוא רצה לטייל ברחבי העולם ולראות את כל יצירות האמנות הגדולות. זה היה החלום שלו. שמרתי על דממה מוחלטת כשדיבר, ותרמתי לשיחה רק כשחשבתי שהוא עומד להתעייף וייתכן שיפסיק לדבר. הזדקקתי לכך שימשיך לדבר. רציתי לדעת עליו הכול. רציתי להיכנס לתוך עולמו. ואט אט, במיוחד בזמן שצייר, הוא העניק לי הצעות חטופות פנימה, רגעים קטנים שנצטתי בלבי כמו ילדה קטנה האוספת צדפים שבירים וחלוקי אבן מנצנצים. וכאשר שוב הייתי לבדי, הייתי מוציאה את האוצרות האלה וחוקרת אותם במחשבותיי ללא הרף, בוחנת אותם מכל זווית אפשרית, לומדת אותם.

הוריי לא ידעו מה לחשוב על החדר שלי. אף אחד לא ידע מה לחשוב עליו. זה נראה כמעט מוגזם, בהתחשב בחלל הקטן כל כך. כאשר עמדת במרכז החדר והסיפור עטף אותך בצבעיו העזים, היה קל להרגיש סחרחורת מגודלם של הפרטים ומעומק היצירה. אבל אני אהבתי את זה. השארתי את הרהיטים מסודרים באי קטן במרכז החדר, וכך דבר לא הסתיר את הקירות. תליתי בקצוות נורות זהובות ומנצנצות, וכאשר כיביתי את האור לפני השינה האורות הקטנטנים היו מאירים את חלומי של האיש העיוור בזהר עדין וחמים. זה היה מחזה קסום.

בלילה שמוזס סיים את יצירתו הושטתי לו שטר של מאה דולר והרגשתי כמו מטומטמת. לא היה לי ספק שהסכום בקושי יכסה את ההוצאות על הצבע ועל הציוד שלו. אבל זה כל מה שהיה ברשותי, ולא היה לי מושג למה אני נכנסת כאשר ביקשתי ממנו לצייר על הקיר שלי.

למען האמת, הוא נראה די מרוצה מהסכף, כאילו ששכח ששכרתי את שירותיו, והוא הודה לי מקרב לב בעודו מקפל את השטרות בתוך ארנק עור רך ותוחב אותו בכיס מכנסי הגיינס שלו.

IV

ג'ורג'יה

אבא אמר שסוסים משקפים את האנרגיה של האנשים סביבם. אם אתם פוחדים, הסוס ישמור מכם מרחק. אם אתם מטילים בעצמכם ספק, הוא ינצל אתכם. אם אינכם בוטחים בעצמכם, גם הוא לא יבטח בכם. סוסים הם גלאי אמת. זה לא מדע טילים. זה לא כישוף. יש סיבה לכך שנותנים לסוס להוביל אם מאבדים את הדרך. הוא תמיד יחזיר אתכם הביתה.

לא חמקה מעיניי העובדה שהסוסים פחדו ממוזס. ואם התיאוריה של אבא נכונה, הסיבה לכך היא שמוזס פחד, והסוסים בסך הכול שיקפו רגש עוצמתי במיוחד. יש אנשים שפוחדים מסוסים. הם גדולים מאוד וחזקים להפליא, ואם הגעתם למצב שבו זה אתם נגד סוס, ובכן, הסוס יכסח לכם את הצורה.

אבל אני לא חשבתי שמוזס פוחד מהסוסים. לא בדיוק. הייתי די בטוחה שמוזס פשוט פוחד באופן כללי. חרדתי, נואש, מעורער. או כל הגדרה אחרת. והסוסים שלנו קלטו את זה.

"אתה זוכר איך סאקט בעט בי?" שאלתי את אבי בוקר אחד, בעודנו מתכוננים לפגישת ייעוץ.

"כן", רטן אבי.

"הוא בסך הכול שיקף את המצב של מוזס, נכון?"

אבא שלי נשא את עיניו בתנועה חדה, לא מרוצה ממה שהשתמע מדבריי, שמוזס רצה לבעוט בראשי.

"מוזס פוחד, אבא. אני חושבת שהוא מצייר כיוון שזו הדרך שלו לפרוק

הרבה לחץ שהצטבר. אבל חשבתי שאולי נוכל לשכנע אותו להתקרב אל הסוסים, ואולי על הדרך נוכל גם לעזור לו."

"החוק הראשון בכל הנוגע לטיפול, ג'ורג', אמר אבי.

"כן?"

"אפשר להוביל סוס למים..."

"... אבל אי אפשר להכריח אותו לשתות," נאנחתי, וסיימתי את הפתגם הידוע.

"בדיוק. ייתכן שאת צודקת בקשר למוזס. ואני בטוח שנוכל לעזור לו, אם וכאשר הוא ירצה בעזרתנו. ילדים, זוגות נשואים, אנשים שסובלים מהתמכרויות, אנשים מדוכאים, כמעט כל אחד יכול להפיק תועלת מטיפול בעזרת סוסים. מעולם לא פגשתי באדם שלא יכול להפיק תועלת מבילוי זמן בחברת סוס. אבל זה בסופו של דבר תלוי במוזס. את די עקשנית, ג'ורג', אבל נעור הזה מצאת לך יריב שקול."

הייתי משוכנעת בכך. זאת אומרת, בכך שפגשתי בו. אולי הבעיטה הזאת בראש או התקרית האלימה בקרנבל שינו אותי אחת ולתמיד, אולי היה זה תפקידו כמושיע שלי, או אולי פשוט התאהבתי באמן שהפיח רוח חיים בסוס לבן על גבי קירות חדר השינה שלי. העובדה היא שלא הצלחתי להפסיק לחשוב על מוזס. מצאתי את עצמי מחפשת אותו מהרגע שיצאתי החוצה בבוקר ועד הרגע שוויתרתי בערב והחלטתי לחזור הביתה. סבתו הפצירה בשכנים להעסיק אותו וברגע שמוזס סיים לבצע עבודת מזדמנות עבור אבא שלי, הוא החל בתיקון הגדר של ג'ין פאוול, מה שבוודאי יגזול ממנו את שארית ימי הקיץ, בהתחשב בשטח העצום שהיה בבעלותו של ג'ין פאוול. בנוסף על כך, שכרו את שירותיו לביצוע עבודת הריסה בתוך המפעל הישן ממערב לעיירה אשר נסגר לפני עשרים שנה.

יכולתי בקלות לתרץ את רכיבתי לאורך מסלול הגדר, אך המפעל הישן היה סיפור אחר לגמרי. חשבתי שאחצה את הגשר כשאגיע אליו, אבל כבר התחלתי לרקום מזימות. לא הרשיתי לעצמי לחשוב על ההתאהבות הטיפשית שלי, מפני שפירוש הדבר שיהיה עליי להכיר בקיומה. אף פעם לא הייתי מהבנות שמתאהבות ככה או שנדלקות על בנים, אלו שבודקות את השפתון שלהן או מנפחות את שיערן ברגע שהבנים נמצאים בקרבת מקום.

ובכל זאת, מצאתי את עצמי עושה את הדברים האלה בדיוק. מתירה את צמתי ומעבירה את כפות ידיי בשיערי הפרוע, בעודי מתקרבת לגבול שטחו של ג'ין פאוול, רכובה על סוסי, בשלהי חודש יולי. נשאתי בידי את ארוחת

הצהריים של מוזס. עוד לפני כן דאגתי להיתקל בקת'לין בדרכה החוצה ולציין בדרך אגב שבמקרה אני וסאקט נמצאים בדרכנו לשם. היא חייכה אליי חיוך מבין, והרגשתי די מטופשת. קת'לין רייט אמנם בת שמונים, אבל אני בטוחה שאין דברים רבים הנעלמים מעיניה. במיוחד מפני שבמשך שלושה ימים ברציפות נתקלתי בה, ממש במקרה, בדיוק בזמן כדי למסור למוזס את ארוחת הצהריים שלו.

כאשר מוזס הבחין בי מתקרבת הוא לא נראה מרוצה, ותהיתי בפעם המי-יודע-כמה איך ולמה הצלחתי לעצבן אותו.

"איפה ג'יג'י?" הוא שאל.

"מי זו ג'יג'י?"

"סבתא שלי. היא הסבתא רבתא שלי — שני G ברציפות. ג'יג'י."

"היא יושנת, וחשבתי שאם כבר אני רוכבת ועוברת פה, אני יכולה לעזור ולהביא את האוכל שלך."

"היא ישנה." הוא נשא אליי את עיניו בשאט נפש. "לא יושנת. וגם אומרים ארוחה ולא אוכל. גם אָת זה אָת אומרת לא נכון."

לי זה נשמע בסדר גמור, אבל רשמתי לפניי. לא רציתי שמוזס יחשוב שאני טיפשה.

"כולם בעיירה הזאת אומרים את זה לא נכון. סבתא שלי אומרת את זה לא נכון! זה מחרפן אותי," רטן מוזס. מצב רוחו היום לא היה בשמיים. אבל לא הפריע לי שהוא מתלונן, כל עוד הוא מדבר איתי.

"בסדר. אני אעבוד על הדקדוק שלי. אתה רוצה לספר לי אילו דברים נוספים אתה לא אוהב בי? כי נדמה לי שזה לא הדבר היחיד," אמרתי.

הוא נאנח אבל התעלם מהשאלה שלי והתחיל לשאול כמה שאלות משלו.

"למה את כאן, ג'ורג'יה? אבא שלך יודע שאת כאן?"

"אני מביאה לך את ארוחת הצהריים שלך, איינשטיין. והתשובה לשאלה השנייה היא לא. למה שהוא ידע? אני לא מודיעה לו בכל פעם שאני יוצאת לרכוב על הסוס שלי."

"הוא יודע שאת מסתובבת פה וקופצת מעל גדרות?"

משכתי בכתפיי. "אני רוכבת מאז שלמדתי ללכת. זה לא כזה ביג דיל."

הוא ירד מהעניין, אך המשיך להציק לי לאחר כמה נגיסות מהכריך שלו.

"ג'ורג'י פורג'י פודינג ועוגות. נישקה את הבנים וגרמה להם לבכות. איזה

מן שם זה ג'ורג'יה?"

"לסבתא של סבתא רבתא שלי קראו ג'ורג'יה. ג'ורג'יה שפרד הראשונה.

אבא שלי קורא לי ג'ורג'י."

"כן. שמעתי אותו. זה פשוט איום ונורא."

הרגשתי בזעם המציף את לחיי, ורציתי בכל מאודי לירוק עליו ממקום מושבי על גבי הסוס, ישר על ראשו המחוטב והקצוץ בקפידה. הוא הרים אליי את מבטו ועיקם את שפתיו, מה שעורר את זעמי אף יותר.

"אל תסתכלי עליי ככה. אני לא מנסה לעצבן אותך. אבל ג'ורג'י זה שם נורא

לבת. או ליתר דיוק, לכל אחד שלא הוכתר למלך אנגליה."

"אני חושבת שהשם הולם אותי," התנשפתי בזעף.

"אה, באמת? ג'ורג'י הוא שם של גבר עם מבטא בריטי כבד או גבר שחובש

פאה לבנה ומפודרת. את צריכה לקוות שהוא לא הולם אותך."

"טוב, אני לא ממש זקוקה לשם סקסי, נכון? אף פעם לא הייתי בחורה

סקסית." משכתי במושכות וסימנתי לסאקט שאני בהחלט מוכנה להסתלק

מהמקום. נשבעתי שלעולם לא אביא למוזס את ארוחת הצהריים שלו. הוא

מתנהג כמו שמוק, וזה החליא אותי.

אך בזמן שרכבתי הביתה, היה נדמה לי ששמעתי אותו קורא בעקבותיי,

"פשוט תמשיכי להגיד את זה לעצמך, ג'ורג'י פורג'י. וגם אני אמשך להגיד את

זה לעצמי."

למחרת הבאתי לו שוב את ארוחת הצהריים שלו.

מוזס

"היא מחבבת אותך, אתה יודע." חייכה אליי ג'יגי בהתגרות.

בתגובה לכך פשוט פלטתי קולות אנקה.

"ג'ורג'ייה מחבבת אותך, מוזס. והיא בחורה טובה כל כך. בחורה נחמדה.

וגם יפה, בנוסף לכול. למה שלא תקדיש לה קצת תשומת לב? זה כל מה שהיא

רוצה, אתה יודע." ג'יגי קרצה אליי, והרגשתי את החמימות, שכה התגאיתי

ביכולתי לרסנה, מתחילה להתפשט בחזה שלי ובמורד בטני.

ייתכן שעכשיו ג'ורג'ייה רוצה רק תשומת לב. אבל זה לא יימשך זמן רב.

אם אתן לה תשומת לב, היא תרצה לבלות יותר זמן בחברתי. ואם אבלה יותר

זמן בחברתה, ייתכן שהיא תרצה שאהיה החבר שלה. ואם אהיה החבר שלה,

היא תרצה שאהיה נורמלי. היא תרצה שאהיה נורמלי מפני שהיא נורמלית. ומבחינתי נורמלי היה דבר כל כך זר וחמקמק, שאפילו לא ידעתי איפה להתחיל לחפש אותו.

ובכל זאת...

נזכרתי איך היא נראתה בזמן שנרדמה, בלילה שבו ציירתי על תקרת חדר השינה שלה. התבוננתי בה מבעד לחריצי הפיגוס שבנתי, ממש מתחתני, מכורבלת סביב כרית שלקחה ממיטתה. הרגשתי כאילו שאני מתעופף, שהגוף שלי מרחף כשני מטרים מעליה. שיערה השתפל בחופשיות על כתפיה, צבעו כגון החיטה הצומחת בשדות המכתרים את העיירה הקטנה שבה גרנו. אך שיערה לא היה מחוספס וצמרירי. הוא היה רך כמו משי ועבה וגלי, בטח בגלל הצמה שהייתה קלועה על ראשה במשך כל היום. היא הייתה גבוהה, אמנם לא גבוהה כמוני, אך ארוכה ודקיקה, בעלת עור זהוב ועיניים חומות עמוקות שעמדו בניגוד מוחלט לשיערה הבהיר. ההפך הגמור ממני. לי היו עיניים בהירות ושיער כהה. אולי אם היו מזווגים אותנו, המוזריות הגופניות היו מבטלות אלה את אלה. בטני התכווצה מעצם המחשבה. אף אחד לא יזווג אותנו. בוודאי לא אני.

מצאתי את עצמי מתבונן בה כשהיא ישנה, ולהרף עין נשכח הציור מתודעתי. האיש בפינת החדר שחלק את מחשבותיו, שחלק את סיפורו של ג'ורג'יה באמצעות תמונות שנוצקו לתוך ראשי ויצאו דרך כפות ידי, נעלם כלא היה. תהיתי אם אוכל לקרוא לו שיחזור. עבודתי עוד לא תמה.

אך לא ניסיתי לקרוא לו שיחזור. במקום זאת בהיתי בג'ורג'יה מלמעלה במשך זמן ארוך במיוחד, מתבונן בנערה שהייתה עקשנית לא פחות מרוחות הרפאים בתוך ראשי. ולשם שינוי תודעתי נמלאה תמונות פרי דמיוני, הוצפה בחלומות שזימנתי בכוחות עצמי. ולראשונה בחיי שקעתי בשינה, כך על הפיגוס, בזמן שג'ורג'יה שוכבת מתחתני, ובתוכי שוכנת שלוה.

ג'ורג'יה

לאקי לא עבר אילוף עד שהגיע אלינו. לאבא לא היה פנאי לאלף אותו, אבל לי היה פנאי בכמויות מסחריות. ניחנתי בכישרון מיוחד, זה מה שאמרו כולם. אז

מדי בוקר ביליתי כמה שעות בחברתו כדי שיתרגל אליי, ודאגתי שאני אהיה זו שאתן לו אוכל ושאותי הוא יראה מדי יום ביומו. הוא היה פותח בדהירה ברגע שהתקרבתי אליו והתנגד בכל תוקף כשניסיתי להסיט אותו ממסלולו. באופן כללי אפשר לומר שהוא לא היה מרוצה כל כך ממני. נדרש לי חודש עד שהצלחתי לשכנע אותו להרשות לי לכרוך חבל סביב ראשו ולהוביל אותו. נדרשו לי שבועיים נוספים לפני שהוא הרשה לי לשים עליו מושכות ולמשוך את ראשו לעברי כשעמדתי לידו.

"בדיוק, מתוק. אתה תיתן לי להוביל?" חייכתי בעודי מדברת, מקפידה לרסן את התלהבותי. מאלפים סוס באמצעות לחץ. לא באמצעות כאב. לחץ. סוס לא רוצה להיכנס לקרון? לא מכריחים אותו. פשוט מריצים אותו במעגלים, סביב הקרון, עד שהוא מתחיל להתנשף בכבדות. ואז שוב מנסים להעלות אותו על הקרון. הוא לא רוצה לעלות? ממשיכים להריץ אותו. בסופו של דבר הוא יבין שהלחץ פותח ברגע שהוא נכנס לקרון. בתוך הקרון הוא זוכה לנוח. לכן בכל פעם הוא יטפס לקרון הזה בהתלהבות.

התחלתי להפגין מעט חוסר סבלנות. אבא שלי תמיד אמר שבזמן עבודה עם אנשים או עם בעלי חיים, הטעות האיומה ביותר שאפשר לעשות היא להפגין חוסר סבלנות. אבל התחלתי להיות מעט שחצנית. הוא התחיל להתמסר, ואני רציתי את כל כולו. חפנתי את אגרופיי ברעמת שיערו ומתחתי את גופי כלפי מעלה, וכך בטני התחככה בצד גופו. הוא דמם, רעד חלף בגופו, וחשתי ברטט הזה מהדהד בבטני, בזמן שציפייה פשטה במורד רגליי וזרועותיי, וכך איבדתי את הראש.

"אנחנו חברים, נכון, לאקיי?" לחשתי. "בוא נצא לרכיבה קצרה. לא יותר מרכיבה קצרה וקלילה."

הוא לא נסוג לאחור, וראיתי בהססנותו אות להסכמה. עליתי על גבו בתנועה מהירה ויצאנו לדרך. ברגע שישבני הונח עליו, הכיווץ העז בבטני הורה לי שהוא לא מוכן. אך זה כבר היה מאוחר מדי. ישבתי על גבו, כפות ידיי אוחזות ברעמתו, מחויבת לתהליך. לא הייתה לי בעיה אם הוא פשוט היה מחליט להתנער ממני. ידעתי איך ליפול. אך במקום זאת הוא הסתער קדימה, וטס לאורך השדה בעודי נאחזת בגבו. צלחנו את הגדר החוצצת בין שטחנו לשטחו של ג'ין פאוול, וניסיתי בכל הכוח להפוך את הגוף שלי ושלו למקשה אחת, אך זו משימה כמעט בלתי אפשרית להישאר על סוס ללא אוכף. הם חלקים ורבי עוצמה, וירכיי זעקו מרוב מאמץ להחזיקו ביניהן. צלחנו גדר נוספת והצלחתי להישאר עליו, אך ידיי רעדו ופחדתי שלאקיי יפצע. סוסים

עלולים לשבור את רגליהם, ומקרים כאלה לא נגמרים בנסיעה קלילה לחדר המיון שסופה בגבס ובקביים גדולים. הם נגמרים אחת ולתמיד. לא חשבתי על עצמי. חשבתי על כושר השיפוט הלקוי שלי, על כך שדחקתי בו יותר מדי. ולא ידעתי איך לתקן את המצב.

בגדר השלישית לאקי נחת נחיתה קשה והתחלתי להחליק הצידה. פלטתי כמה מהקללות האיומות ביותר ששמעתי בחיי, בעודי נאחזת בכל כוחי ברעמתו של לאקי ומנסה לשמור על שיווי משקל. אך אי אפשר היה לבלום את את הנפילה, ואני הוטחתי אל האדמה בחוזקה. כתפי וירכי ספגו את רוב המכה, בעודי מתגלגלת על האדמה ומוצאת את עצמי בוחה בשמיים שהיו כחולים מכדי לשמש תפאורה למוות.

אם לא הייתי מנסה לשאוף אוויר ולהפחית רוח חיים באיברי גופי, ייתכן שהייתי שמה לב היכן אני נמצאת; אך רק כשמוזס השתופף לצדי והביט בפניי, הבנתי לאן לאקי זרק אותי.

הוא לא שאל אם אני בסדר. לרגע קט הוא לא אמר מילה. פשוט בהינו זה בזה, וראיתי שנשימותיו כבדות לא פחות משלי. המחשבה על כך שהוא רץ כדי לוודא שלא נפצעתי אנושות הציפה אותי בשמחה.

"טוב, זה היה מבאס." נאנחתי וניסיתי לשבת זקוף.

מוזס התיישב והתבונן בשעה שניקיתי את העפר מגופי, והתכווצתי מכאב כשהעברתי יד על כתפי. שריטה ארוכה השתרעה כמעט עד המרפק אך פרט לכך הייתי בסדר. מחר אסבול מייסורים קשים, אך לפחות לא שברתי שום עצם. נעמדתי על רגליי, ניקיתי את ישבני וסקרתי את האופק, ללא כל עזרה מצדו של מוזס.

"ראית לאיזה כיוון הוא המשיך?" שאלתי וסקרתי את השדה.

"לא," הוא השיב לבסוף. "הייתי יותר מדי עסוק בנפילה שלך."

"הספקתי לרכוב קצת לפני שזה קרה," השבתי בהתגוננות. "קפצנו מעל

שתי גדרות."

"זה נורמלי מבחינתך?"

"מה?"

"לרכוב ללא אוכף, בשיא המהירות, על סוס שברור שאיננו מעוניין שירכבו

עליו?"

"הוא נתן לי להיכנס אל תוך הראש שלו... חשבתי שהוא מוכן. טעיתי."

"הוא נתן לך מה?"

"כן... לא משנה. זה ז'רגון מקצועי. כאשר סוס נותן לך לשלוט בראש שלו, למשוך אותו לאחור, להזיז אותו ימינה ושמאלה, הוא שלך. אבל אף אחד מעולם לא רכב על לאקי. הייתי צריכה להשקיע עוד קצת בחיזורים אחריו."

מוזס כיווץ את שפתיו וקימט את מצחו, ולרגע חשבתי שהוא עומד לפרוץ בצחוק. היה נדמה שזו התגובה שאני יוצרת אצלו לעתים קרובות.

"סתום," אמרתי.

הוא פרץ בצחוק, בדיוק כפי שצפיתי. "לא אמרתי שום דבר!"

"אבל אתה חושב על זה."

"על מה אני חושב?"

"על משהו מלוכלך. אני רואה את זה בפנים שלך."

"לא. זה לא לכלוך. אני סתם שחור."

"חה חה חה."

"אף פעם לא נפלת מסוס, אה?" הוא קם ועמד לצדי.

"נפלתי מסוס יותר מפעם אחת בחיי," השבתי בטון נוקב והפניתי אליו את גבי. התחלתי ללכת בכיוון שממנו באתי. אין טעם לשוטט בשדות ולחפש את לאקי. אני אחזור לקחת את הטנדר ואסע ברחבי העיירה עד שאמצא אותו.

"אז זה מה שאת מתכננת לעשות איתי? את רוצה שאני אתן לך להיכנס לראש שלי, בדיוק כמו הסוס?" הוא קרא בעקבותיי.

עצרתי. מוזס מעולם לא נתן לי הרבה. דחקתי אותו יום אחר יום, שבוע אחר שבוע, מאז שהוא צייר בחדר השינה שלי, בדיוק כפי שדחקתי את לאקי. לאקי שינה את דעתו והחל לשתף פעולה. אך לא מוזס.

"אני לא רוצה ממך שום דבר," שיקרתי.

"זו הסיבה שאת מביאה את ארוחת הצהריים שלי כל יום, עוקבת אחריי ועוצרת ליד הבית של סבתא שלי כל לילה?"

הרגשתי כאילו ששוב נפלתי, אך הפעם לא נפצעתי בכתף. נפצעתי בלב, כאילו שקיבלתי בעיטה מלאקי ישר במרכזו.

"אני לא רוצה להיכנס לראש שלך, מוזס. פשוט חשבתי שאולי אתה זקוק לחברה."

"אני לא אתן לך להיכנס לראש שלי, ג'ורג'יה. את לא רוצה לדעת מה נמצא שם."

"בסדר. אין בעיה. אז אני אתן לך להיכנס לשלי," אמרתי והסתובבתי אליו. אין לי מושג לאן נעלמה הגאווה שלי. הייתי צריכה לירוק עליו ולומר לו ללכת לכל הרוחות. במקום זאת השתחויתי לרגליו.

"נדמה לי שאין בתוך הראש שלך יותר מדי. ראיתי אותך מקבלת בעיטה ומושלכת לאדמה, ואני מנחש שברגע שתמצאי את הסוס שלך, את תנסי לרכוב עליו שוב."

"לך לעזאזל, מוזס."

"זה הדבר הראשון שאמרת שמושך אותי."

התנשפתי בכבדות והוא פרץ בצחוק פעם נוספת. ידעתי שהוא פשוט מנסה להרגיז אותי ולגרום לי לברוח בעודי ממרתת בבכי. אבל אני לא עשוייה מחומר של בכיינים. הוא צדק בקשר לדבר אחד: קיבלתי בעיטה והושלכתי לאדמה, וחזרתי כדי לקבל מנה נוספת.

אז עשיתי משהו שמעולם לא עשיתי בעבר. הסתובבתי ופסעתי בחזרה לעברו, החזקתי את פניו בין כפות ידיי והצמדתי לו נשיקה עוצמתית. קרוב לוודאי שזו הייתה הנשיקה הגרועה ביותר בהיסטוריה של הנשיקות הכועסות. זו הייתה נשיקה פשוט איומה ונוראה. מעולם לא נישקתי אף אחד בעבר, ושפתיי התכווצו לכדי קו דקיק ונוקשה, עיניי נעצמו בחוזקה, וכפות ידיי אחזו בפניו כאילו שאחזתי ברעמת שיערו של לאקי.

הוא נסוג לאחור, אך לא יותר מדי, ונשימתו הייתה נוקשה לעומת פי.

"זהירות, ג'ורג'יה. את עומדת להיות מושלכת לאדמה."

"חתיכת בן זו —"

ואז שפתיו הוצמדו לשפתיי, בולעות את דברי הזעם שלי, וכמעט בן רגע שכחתי איזה שמוק הוא. הוא לא היה חסר סבלנות או שתלטני או גס — בניגוד אליי. הוא פעל באיטיות וברוגע, ולימד אותי כיצד לנהוג כמותו. ידו האחת תמכה בראשי בעדינות, וידו השנייה ליטפה את מותני ונכרכה סביב חגורתו. וכאשר ניסיתי לתפוס פיקוד, הוא נגס בשפה שלי.

"תפסיקי," הוא לחש. "תני לי להוביל."

אז נתתי לו.

הוא הוביל אותי סביב סביב, למעלה ולמטה, עד שרגליי נמסו והפכו לשלולית ועיניי התגלגלו לאחור בארובותיהן, עד שנשענתי עליו מפני שהייתי מגורה מכדי לעמוד על שתי רגליי.

וכאשר הוא זקף את ראשו וצחק, לא יותר מצחקוק עדין, התקשיתי לפקוח את עפעפי הכבדים ולנחות בחזרה בכדור הארץ.

"נו, נו, מי היה מאמין?"

התנערתי מהערפל שאפף אותי והפניתי את ראשי אל הנקודה שבה התמקד מבטו של מוזס.

לאקי שוטט בנחת ברחבי השדה, כאילו שלפני רגעים בודדים הוא לא השתגע ולקח אותי לרכיבה הפרועה ביותר בחיי.

"רואה? ברגע שאת מפסיקה לרדוף אחריו, הוא רוצה אותך. נראה שהוא מקנא. הוא חושב שתפסו את מקומו."

מבטינו נפגשו והתנתקתי ממנו, מנסה להעמיד פנים כאילו שכבר התנשקתי מאה פעמים עם מאה בנים שונים.

עיניו של מוזס נדדו אל שפתיי, ותחבתי את כפות ידיי לכיסים כדי שלא אתפתה להושיט אלי את ידיי בשנית, ולהוכיח לו שאני יכולה להוביל לא פחות ממנו.

כאילו שהוא קרא את מחשבותיי, מוזס הנהן לעבר הסוס.

"קדימה. למדת את הלקח. הוא לא רוצה שירכבו עליו."

הסתובבתי בתנועה חדה, נקייה לפתע מכל רצון לנשקו שוב. חרקתי בשיניי בעודי ניגשת בחזרה לסוס שלי, פסיעותיי ארוכות, כפות ידיי קפוצות לאגרופים.

לאקי התבונן בי כשהתקרבתי אליו. הוא לא נסוג לאחור או נרתע בזמן שהתקרבתי, ובלי להרשות לעצמי להסס, אחזתי ברעמת שיערו ומיהרתי לעלות בחזרה על גבו החשוף. הוא נעמד על רגליו האחוריות, הסתובב מעט, רקד וקיפץ, אך הייתי ערוכה לקראתו ונאחזתי בו בחוזקה. והוא נכנע.

בעודי דוחקת בו לחזור הביתה, לא יכולתי להימנע מלהביט לאחור. מוזס עמד קפוא במקומו, תדהמה מוחלטת שפוכה על פניו. הפעם הגיע תורי לצחוק.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן